

KOMMUNISTISK POLITIK

Tsunami, Aceh

DØD UDEN VARSEL - HVORFOR?

Nr. 1

9. årg.

2005

7. januar -
20. januar

Støttepris 12 kr.

TEMA: TSUNAMI - HÆNDELIG KATASTROFE?

Valget udsendt s. 2 ● En ny kold krig s. 3 ● Nytårsbrev fra Anisette og Thomas s. 4 ●

Tsunami - hændelig katastrofe? s. 6 ● Jobfest må vente s. 8 ●

Politisk aktion på anklagebænken s. 10 ● Monopolet s. 11 ● Imperiet år 2005 s. 12 ●

Demokrati eller geopolitik om energi? s. 14 ● Hvorfor irakerne bør boykotte valget s. 17 ●

Kvinder i Irak s. 18 ● Islamofobi som "progressivt" forsvar for imperialismen s. 20 ●

Debat s. 22 ● Valgtrommer med hul lyd s. 24

Valget udsbudt

Da Europa, dengang verdens navle, i 1755 oplevede den driftige by Lissabon næsten blive udslettet af et jordskælv og en flodbølge, der kostede mere end 50.000 mennesker livet, lå forklaringen på katastrofen snublende nær: Det var Guds straf. Den dumme og fromme danske biskop og salmedigter H. A. Brorson udtrykte tidens herskende klasses syn i *Lissabons Ynkkelige Undergang ved Jordskælv: Folk går i verden om så sikker og forvoven Som var der ingen Dom og ingen Gud foroven, Om der er også ret en Himmel eller ej, Derom de lige let kan sige ja og Nej. (...) Da må Gud fare ned og give sig tilkende Og kaste trodsighed, som Babel, over ende, At ej den tidsel-aks skal råde overalt Og hveden blive straks og alle vegne kvalt.* Men katastrofen i Lissabon fik også revolutionære og progressive tænkere som Voltaire til at stille spørgsmålstegn ved en Gud, der tillod en sådan dommedag, som ramte i flæng, og især gik ud over de fattige. Mere end 200 år senere sagde Haji Ali, en troende muslim til en avis: - *Det var som om Gud havde udløst sin vrede over folket.* Det var dagen efter tsunami'en ødelagde hans hjemby Bireuen i Indonesiens Aceh-provins, det hårdest ramte område overhovedet. Kristne, hinduer, muslimer – troende fra alle retninger såvel som ikke-troende – alle blev de ofre. Naturens kræfter rasede, godt hjulpet på sin dommedagsvej af mangelen på et varslingsystem for Det indiske Ocean og af den forudgående hæmningsløse ødelæggelse af naturlige barrierer i havet til fordel for industrielt fiskeri og turisme.

Flodbølgen i Asien udslettede i et frygteligt øjeblik mere end dobbelt så mange menneskeliv som atombomben over Hiroshima ved nedslaget. Paradoksalt nok har katastrofen genskabt en følelse af 'normalitet' verden over. Det er næsten som om 'verdenssamfundet' igen eksisterer. 'Alle' står sammen om at hjælpe ofrene. Det ellers usynlige FN er fra sidelinjen for et øjeblik kommet på banen igen. Det er som om katastrofen giver en slags mening, også for dem, der ikke blander en højere styrelse

KOMMUNISTISK POLITIK

ind i tragedien. Om ikke andet, så som muligheden for at vende et nyt blad i historiens bog om forholdet mellem de rige og fattige i verden. Katastrofen forvandles til 'nyt håb'. Folk overalt er dybt berørte over omfanget af denne ulykke, som i medierne i lang tid har fortrængt alle andre nyheder, og de har givet flere penge til nødhjælp end nogensinde før set. Fra regeringerne er ingen ende på løfterne om hjælp til katastrofens ofre. *De vil ikke blive glemt*, lyder det samlet og i kor fra Det Hvide Hus til alverdens børser.

Der er også politik i ulykken: Således er den amerikanske hær forvandlet fra en global dræbermaskine til et humanitært udrykningskorps. I Danmark forvandlede den en forpjuket statsminister til 'statsmand' (som en avis beundrende skrev): Anders Fogh Rasmussen aflyste i sidste øjeblik sin planlagte nytårstale og den forventede udskrivelse af valg og erstattede den med en alvor, som passede til lejligheden. Valget er udsat til en anden passende lejlighed. Det er nødvendigt at sige det: Det vil alt sammen blive glemt, næsten da. De fleste af de gavmilde løfter vil ikke blive holdt. Katastrofens omfang kunne have været langt, langt mindre end tilfældet blev, og de langvarige negative konsekvenser for landene og folkene, især fattigfolk, i hele regionen vil ikke blive effektivt afbødet. Den 1 år gamle katastrofe i byen Bam i Iran, hvor et jordskælv dræbte 40.000, mærkes endnu: Kun en

tiendedel af løfterne om hjælp fra det internationale samfund er blevet indfriet. Katastrofen i Det Indiske Ocean gør ikke verdenssamfundet 'normalt'. Den vil blive afløst af nye menneskeskabte tragedier, af hverdagen i det imperialistiske system. *Redaktionen den 4. januar 2005*

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83
e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement
Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30
Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk
APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk
ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser
Halvår (13 nr.) 275 kr.
År (26 nr.) 450 kr.
Betales til

Foreningen Oktober Forlag
Giro 1-663-4271

Deadline for indlæg til næste nr.
fredag den 14. januar 2005

En ny kold krig

Der er ingen mangel på dystre spådomme for året 2005. Kold og varm krig, økonomiske krisetegn og fortsat fald i dollarkursen, større global ulighed, nye naturkatastrofer, udløst eller forstærket af den globale miljødelæggelse: Selv de mest ihærdige og blinde tilhængere af den imperialistiske verdensorden tegner et pessimistisk billede af verden i dag.

Det globale barometer står på storm og orkaner, på flodbølger og jordskælv. De regionale udsigter kan variere, men der er ikke ét kontinent, ikke en region, der ikke gennemgår dramatiske udviklinger, og i en verden, som det imperialistiske udbytningssystem har bundet tæt sammen for at en global overklasse kan udnytte alle ressourcer, får større regionale udviklinger umiddelbar betydning over alt og for alle. Det globale jordskælvs epicentrum er som bekendt Amerika. USA er fast besluttet på at bevare og udvide sit verdensherredømme og ikke tillade nogen konkurrent at udfordre det. Supermagten USA (Israel, UK) og dets transnationale monopoler har siden Sovjetunionens sammenbrud befæstet sin militære og økonomiske dominans med hovedfokus på to regioner: Mellemøsten og Eurasien, Ruslands nuværende randområder.

Efter 'balkaniseringen' af Balkan, især opsplitningen af det tidligere Jugoslavien i en række småstater, har den samme proces været i gang i det tidligere Østeuropa og i Kaukasusregionen – og efter Bush kom til magten også i Asien og Mellemøsten med krigene i Afghanistan og Irak. 'Balkaniseringen' giver stormagter mulighed for at opsplitte folk og nationer og spille dem ud mod hinanden, og indsætte supermagtslydige regimer. Det er en gammel og velprøvet kolonialistisk model, historisk ikke mindst udviklet og anvendt af det gamle britiske imperium. Følger man dette spor vil man se at det har én gennemgående tråd – sort

og ikke rød: olie. Kontrollen med det fossile brændstof står i centrum for den amerikanske globale strategi. Bush-administrationen og dens neokonservative strateger havde fra starten som mål at benytte sig af en situation, hvor potentielle stormagtskonkurrenter – EU, Kina, Rusland, Japan – var for svage til at udfordre USA i kampen om territorier, markeder og råstoffer til en global offensiv, baseret på militær overlegenhed og på dollarens rolle som

KOMMENTAR

global valuta, som har givet USA en enestående fordel på alle konkurrenters bekostning.

11. september 2001 var påskuddet for at udløse denne globale offensiv, og genvalget af George W. Bush som præsident i november 2004 (for anden gang på basis af valgsvindel) har gjort det klart for alle, at denne kurs vil blive fortsat. Men samtidig har den også afsløret USA's svagheder: Det amerikanske militær har anstrengt sig til bristepunktet i Afghanistan og Irak, hvor den heroiske modstandskamp har bragt den i stigende vanskeligheder, ikke bare politisk, men også militært. Den 'overvurderede' dollar befinder sig i

et langvarigt fald. Euro'en truer for alvor med at udfordre dens rolle som global reservevaluta. USA's politiske alliancesystem krakelerer, og dets imperialistiske stormagtskonkurrenter forholder sig ikke længere passive over for det grådige amerikanske vilddyr. Det gælder f.eks. i forhold til Iran, som USA truer med krig, men hvor både Kina, Rusland og EU har gennemført omfattende investeringer og aftaler i den senere tid, der vanskeliggør de amerikanske planer. Derfor ser vi nu også nye imperialistiske koalitioner blive dannet. Den Europæiske Union, som har opslugt store dele af den tidligere sovjetiske indflydelsessfære i Østeuropa og tilmed af det tidligere Sovjetunionen selv, stræber efter global supermagtstatus – i samarbejde, men også stadig stærkere konkurrence med USA, og i samarbejde, men også konkurrence med Rusland og et stadigt stærkere Kina, som for alvor er begyndt at optræde som (imperialistisk) verdensmagt.

Det er ved at føre til en tidligere utænkelig konstellation: En alliance mellem Kina, Rusland, Indien og Brasilien, som også Venezuela med dets olierigdomme er ved at indgå i. I december 2004 besøgte den russiske 'forsvars'-minister Sergei Kina, hvor man "omfattende fælles militærøvelser på kinesisk territorium i 2005". Den kinesiske præsident Hu Jintao erklærede, at "kinesisk-russisk strategisk koordination har nået et uhørt højt niveau."

Imperialistiske koalitioner er midlertidige. De opstår og forgår. Men krigene ikke bare mellem imperialismen og folkene, men også mellem imperialistmagterne indbyrdes, består.

År 2005 vil gøre det klart, at der ikke bare er 'varme' krige mellem USA-imperialismen og folkene, men også kold krig mellem imperialistmagterne.-lv

1 januar 2005

Nytårsbrev fra Annisette & Thomas

Det er nytårsmorgen, klokken er 5 nu. Her i Sydhavnen, København.

I selve dette øjeblik skælver millioner af fattige, deres hjerter splintres i sorg og frygt; på smadrede, stinkende strandleder de efter deres kære, efter rester af deres huse, fiskegrej; de er sårede, sultne, har intet at drikke, bortset fra sort vand, der rummer mere død.

Ingen sang kan udtrykke den medfølelse og kærlighed, vi føler for den indonesiske kvinde, der græder over sit døde barn, eller den unge svenske pige, der mistede sin kæreste og nu selv havde svært ved at forestille sig at leve.

Vandet er uskyldigt.

Jorden er uskyldig.

Men ikke alle er uskyldige.

Mindre end en halv million dollars kunne have skabt et tsunami-advarselssystem. En halv million dollars.

Sammenlign det med de 1.500.000.000 dollars, USA bruger hver dag på at passe sin Pentagon-krigsmaskine.

George Bush bruger 270.000.000 dollars hver eneste dag på sin ulovlige besættelse af Irak.

Han præsenterede først en "hjælpepakke" til de nødstedte millioner af mennesker på 15 millioner dollars, eller ca. 85 millioner kroner.

Danmark med sine 5 mio. mennesker yder 300 millioner kroner. Selv om det ikke er et offer, der gør ondt, er det næsten fire gange så meget, som giganten USA havde tænkt sig. Danskerne yder andre millioner i private indsamlinger. I små sedler.

Men Bush præsenterede sine 15 mio. dollars. Da han følte verdens foragt for dette pinlige tilbud, fjede han tøvende andre 35 millioner dollars til.

Men han har ikke noget problem med at bruge 40 millioner dollars i det næste par uger for at arrangere sine

valg-gallafester og indvielsesparaden i Washington. Masser af pengene går til at forhindre det amerikanske folk i så meget som at komme tæt på paraden. Denne "præsident" har ingen gode grunde til at stole på sit folk.

Danmark er – dybt beskæmmende – stadig medskyldig i den amerikanske besættelse af Irak, selvom krigen og besættelsen er nøjagtigt den slags kriminelle overfald, adskillige naziledere blev henrettet for af Nürnbergdomstolen. Nürnberg er måske det vigtigste grundlag for international ret, når det gælder krig, og er fortsat underskrevet af både Danmark og USA (blandt mange andre).

Rundt om de store ledere arbejder så et højest upålideligt system af multinationale selskaber, medier osv. på at afholde os – folket – fra at blande os i deres 'forretninger'. De har ikke brug for vores mening, de har brug for os som pant, redskaber, kanonføde. Og de har brug for, at vi tror, dette system aldrig kan ændres.

Men det kan det. Supermagterne er i en svagere position end nogensinde før. De kan slå ihjel, sådan som USA har

Årets døde

Fotos fra Aceh og Falluja

Mindst 144.000 døde under flodbølgen i Det indiske Ocean den 26. december.

I Irak var antallet af civile døde i den amerikanske krig sidst på sommeren opgjort til mere end 100.000 efter et 'konservativt skøn'. Det var før massakren på Falluja.

slået ihjel i Irak, Afghanistan eller Haiti. Men at slå folk ihjel får sjældent nogen til at elske én, og således lider USA af en ekstrem mangel på kærlighed på dette tidspunkt i historien. Det kommer Danmark også til at mærke.

Kan vi som folk acceptere, at flere militaristiske supermagter skyder op, som EU? Kan vi acceptere, at den globale prioritet gives til ulovlige krige og besættelser som Afghanistan, Irak og Palæstina? At prioriteten ikke gives til at brødføde de sultende, give ly til de hjemløse, medicin til de syge, og hjælpe hinanden som medmennesker?

Der er andre såkaldte naturkatastrofer i gang. I Afrika vil snart 100 millioner mennesker – kvinder, mænd og børn – være hiv-positive.

For alle de penge, der er brugt på det kriminelle overfald på Irak, kunne verden let have fået tilstrækkelig medicin til at stoppe virus-folkemordet på Afrika, forhindret fem millioner i nu at blive ofre for en flodbølge, mættet de over 10 millioner børn i USA, som går sultne i seng hver eneste dag (ja, i USA) ... og så videre og så videre.

Hvad der sker, er meningsløst.

Vi er nødt til at standse dette meningsløse. Kriminelle leder planeten direkte ud i afgrunden, og det med enorm fart.

Vi har brug for et nyt system, baseret på virkelige mennesker, sund fornuft og en videnskab, der tjener folket, ikke krigsmaskinerne. Vi har ikke brug for flere løgne; vi vil se planeten frelst, og vi har brug for sandheden. Verden har ikke brug for mere arrogance eller foragt, verden har brug for kærlighed. Og den eneste supermagt, som stadig har sandhed og kærlighed at give, er folket selv.

Planetten har brug for, at vi kommer i gang. Og det er der, musikken og sangene begynder.

Glædeligt nytår til alle

Annisette & Thomas
Savage Rose

www.savagerose.com

Tsunami

David Rovics

Banda Aceh

What do you say to someone
Who's just lost everything
Eventually things might be OK
As he's standing there
With all that's left of life
Before the ocean rose and took it all away

I was at the mosque
I wasn't on the shore
I guess it was my lucky day
And when I made it home
There was no one there
The ocean rose and took them all away

We were fighting
For independence
That's all that I was thinking yesterday
But now all I'm thinking
Is we're on an island
And the ocean rose and took it all away

We're on an island
And the big trees all were cut
And this is how we all had to pay
Maybe Mr. Ford
Was on vacation in Thailand
When the ocean rose and took it all away

If this had happened
In Kyoto
Or San Francisco, I wonder what they'd say
But this ain't New York
It's just Aceh
Where the ocean rose and took it all away

Tsunami - hændelig katastrofe?

Af Klaus Riis

Det står nu klart, at der kan være over 150.000 dødsofre for flodbølgen i Det indiske Ocean – måske 200.000. Det endelige tal vil aldrig blive fastslået. På få minutter udslettede store strækninger i en lang række lande fra Indonesien, Thailand, Indien og Sri Lanka til Somalia i Afrika. Men titusinder kunne have været reddet.

Den første atombombe over Hiroshima udslettede 70.000 menneskeliv. Det samme antal døde af bestråling i løbet af de næste fem år. Tsunami-katastrofen i Det Indiske Ocean kan have krævet det samme antal ofre. Alene i Indonesien frygtes 80.000 at være dræbt. Det samlede antal liv, der blev udslettet på få minutter, kan være langt over 100.000.

Det gør katastrofen i det, danskerne kender som et turistparadis, men som er hjem for millioner af verdens fattigste fiskerbefolkninger, til en af de største naturkatastrofer nogensinde.

Det 20. århundrede så kun to af et sådant omfang: jordskælvet i Tokyo i 1923, der kostede 142.807 mennesker livet, og jordskælvet i Tangshan-provinsen i Kina i 1976 med 290.000 dødsofre.

Det 21. århundredes første årti vil gå over i den globale erindring som krigenes og katastrofernes årti. Krigen mod terror, i Afghanistan, i Irak med hundredtusinder af dræbte. Og med naturkatastrofer af ufatteligt omfang som jordskælvet i Bhuj i Indien i 2001 med 13.000 omkomne, byen Bam i Iran i 2003, der blev jævnet med jorden, og hvor 40.000 mennesker døde, og nu tsunamien – flodbølgen, der udløstes af et jordskælv af størrelse 9 på Richterskalaen i Det Indiske Ocean den sidste søndag i 2004.

Tsunami-katastrofen berører en lang række lande. Den internationale turisme betyder, at der også er et stort antal døde europæere og nordamerikanere.

Et af de mest populære turistmål for skandinaver, Thailands kyst, blev ramt hårdt. På nuværende tidspunkt savnes mere end 2.000 svenskere, nordmænd, danskere og andre skandinaver, og tallene for døde nordboere vil vokse stærkt i den nærmeste tid. Den svenske statsminister har forberedt landet på en national katastrofe. Også Danmark vil blive dybt berørt.

For de ramte lande vil katastrofen få vidtgående følger. Meget store kyststrækninger er totalt ødelagt – i nogle områder er infrastrukturen simpelthen væk. Det har betydning ikke bare for det øjeblikkelige nødhjælpsarbejde og forsøgene på at hindre spredningen af epidemier og sygdomme, der truer med at koste nye titusinder livet. Det har umiddelbart betydet, at millioner er blevet hjemløse og har mistet deres eksistensgrundlag. Fem millioner har umiddelbart brug for basale overlevelsesforhold, vurderer FN. De to vigtigste erhverv i mange af disse lande, fiskeri og turisme, vil være skadet på lang sigt.

Mange spørgsmål rejser sig i forhold til denne internationale katastrofe. Ikke mindst, hvordan den i vor tid med dens avancerede kommunikationsteknologi kunne få et sådant omfang, som den har fået. Allerede i de første dage efter flodbølgen stod det klart, at advarsler, der kunne have reddet mange menneskeliv, ikke blev givet. En time før, flodbølgen raserede Khao Lak i Thailand, besluttede thailandske eksperter ikke at varsle – af hensyn til turismen!

Endnu mere grundlæggende: Hvorfor var der ikke etableret et varslingsystem for tsunamier for hele området før katastrofen? Det kunne være etableret billigt, mindre end to millioner kroner, og reddet titusinder af liv. Videnskabsfolk og internationale institutioner har i årevis foreslået netop dette. Så sent som i juni i år konkluderede et ekspertmøde i FN's Oceanografiske Kommission, at 'Det Indiske Ocean står i betydelig fare fra både lokale og fjernt opståede tsunamier' og burde have et varslingsystem. Men der blev ikke skredet til handling.

Dødstallet kan nå 200.000

Verden vil aldrig få at vide, hvor mange der mistede livet ved tsunami-katastrofen. Det officielle dødstal var den 3. januar på 144.000. De indonesiske myndigheder har oplyst, at 94.000 er døde – mere end 2/3 dele af samtlige ofre for flodbølgen. Men nogle steder i Indonesien er man holdt op med at tælle – og har bare begravet ligene i massegrave. Hårdest ramt er Aceh provinsen.

Næsten 30.000 er omkommet i Sri Lanka.

Langt de fleste ofre er de berørte landes fattige fisker- og kystbefolkning. Dødstallet kan nå op på 200.000.

Børn og kvinder kommer til at betale den højeste pris for flodbølgen og jordskælvet. Når regnskabet over ofrene bliver gjort op, vil halvdelen af dem være børn og knap en tredjedel kvinder, lyder vurderingen fra FN's Børneorganisation, Unicef.

Forklaringen på denne internationale forsømmelighed er især, at den ledende supermagt USA og dens allierede har været fuldstændig fokuserede på den såkaldte 'krig mod terror' siden 11. september 2001. Ikke millioner, men hundreder af milliarder kroner har været brugt på aggressionskrige og såkaldt terrorberedskab. De mindre end 3.000 døde i USA den septemberdag blegner i forhold til de menneskelige omkostninger ved naturkatastrofer, hvis omkostninger kunne reduceres meget betydeligt for små beløb.

Den såkaldte terrortrussel er i virkeligheden langt mindre end faren for naturkatastrofer, også i det 21. århundrede.

Det forholder sig heller ikke sådan, at jordskælvet og tsunamien i Det Indiske Ocean ramte alle uforberedt. USA vidste god besked. Den amerikanske hær og det amerikanske udenrigsministerium var advaret. Den amerikanske flådebase på øen Diego Garcia i Det Indiske Ocean var sat i beredskab.

Der fandtes også et internationalt organ – International Coordination Group for the Tsunami Warning System – der bl.a. omfattede Thailand, Singapore and Indonesien. Men det viste sig ikke at fungere. USA undlod at advare alle de berørte nationer ved Det Indiske Ocean, mens det faktisk advarede sine nære allierede Australien og Indonesien.

Katastrofen i Det Indiske Ocean var ikke menneskeskabt. Men dets omfang og ødelæggende konsekvenser kunne være reduceret i meget væsentlig grad. Titusinder og atter titusinder af menneskeliv kunne være reddet.

Tsunami-katastrofen har vakt global bestyrtelse og skabt en stor vilje til at hjælpe ofre. Det er i den forbindelse vigtigt at huske, at under kapitalismen er det de fattige ofre, der rammes hårdest og glemmes hurtigst. Det er dem, der skal leve videre i ruinerne, hjemløse og uden eksistensmidler, når de døde og levende turister er fløjet hjem eller begravet.

USA har stillet sig i spidsen for en global hjælpeindsats i forhold til katastrofen, meddeles det. Det betyder, at den kriminelle forsømmelighed vil blive glemt – og at katastrofen vil blive glemt, når Bush & Co. vender tilbage til sin normale dagsorden: militarisering og krig.

Katastrofe-advarsel blev hemmeligholdt

Af Ole S.Larsen, *Interpres*

Kort efter jordskælvet på bunden af det Indiske Ocean på Anden Juledags morgen sad nogle af Thailands mest fremtrædende meteorologiske eksperter i krisemøde.

De havde fået information om jordskælvet i det Indiske Ocean, og de thailandske eksperter kunne have udsendt en tsunami-advarsel allerede en time, før de første flodbølger ramte kysten med dødelige følger. Men oplysningerne om jordskælvet blev hemmeligholdt, og man afstod fra at advare offentligheden om risikoen for en tsunami-flodbølge. (*)

Det gjorde de "*af hensyn til turist-erhvervet*", skriver den ansete thailandske avis The Nation. Avisen har talt med kilder, der var til stede ved det hastemøde, der blev holdt kort efter, at jordskælvet blev registreret.

"Den afgørende faktor i den beslutning var, at turistsæsonen var i fuld gang. Hvis vi havde udstedt en advarsel, og der ikke var sket noget, hvad skulle følgerne så blive?" spørger en regeringskilde, som var til stede på mødet.

"En meget vigtig faktor i diskussionen var, at det er højsæson for turismen, og at hotellerne næsten er 100 procent fyldt op. Hvis vi havde udstedt en advarsel, der havde ført til evakuering, hvad ville der så ske? Turisterhvervet ville øjeblikkeligt blive mærket. Vores ministerium ville ikke kunne håndtere sådan en situation, og vi ville gå under, hvis flodbølgen ikke kom," siger kilden til avisen.

Myndighederne ignorerede altså bevidst tsunami-risikoen. De thailandske eksperter kendte til jordskælvet, der satte gang i flodbølgerne. Men af hensyn til turistindustrien udsendte man aldrig en advarsel. Den seneste opgørelse (30. december) viser, at mindst 87.000 mennesker er omkommet. Først og fremmest den indonesiske Aceh-provins, Sri Lanka og Indien er ramt.

Det thailandske indenrigsministerium

meddelte, at op imod 2.000 mennesker er dræbt, heraf mindst 700 udlændinge. Senere er tallet vokset til næsten 8.000, heraf knap halvdelen udlændinge.

Thailand regeres af partiet Thai Rak Thai, som den kapitalistiske oligark og milliardær Thaksin Shinawatra har kontrollen over. Han er også landets statsminister.

Et af hovederhvervene er turismen, og landet er i dag dybt afhængigt af masseturismen. Millioner af velstående japanere og europæere rejser hvert år til landet for at nyde det tropiske klima og den "thailandske gæstfrihed". Turisterhvervet, som kontrolleres af det "frie" kapitalistiske erhvervsliv i samarbejde med europæiske og japanske rejsebureauer, ville ikke acceptere en "unødvendig katastrofealarm", da det ville "skræmme turisterne" og dermed lægge hindringer for det "frie og profitgivende turisterhverv".

Thailand var fascistisk-allieret stat under Anden Verdenskrig og er i dag en af USA's "mest trofaste allierede" i Sydøst-Asien. Landet opleves ikke bare som et turistparadis, men der bedrives også en omfattende prostitutions-virksomhed, hvor rige europæere og andre kan købe kvinder, mænd, piger og drenge til at "*tilfredsstille alle deres specielle behov*".

Kilder: Dagbladet Politiken og det thailandske dagblad The Nation

(*) "*Tsunami*" er et japansk udtryk for flodbølge, der opstår efter et undervands-jordskælvet.

Jobfest må vente

Regeringens løfte om jobfest mødes med skepsis.

VK-regeringen har kørt valgkanonerne i stilling. Med dens økonomiske redegørelse i december erklærede den, at der til næste år er udsigt til en regulær jobfest.

Den samme dag afdækkede det netop offentliggjorte arbejdsløshedstal for oktober måned, at ledigheden var steget siden september – ganske vist kun med 300, men det gik den gale vej. Beskæftigelsesminister Claus Hjort Frederiksen (V) fastholdt sit gode humør med udsagnet om, at det ikke desto mindre var anden måned i træk, hvor arbejdsløsheden var mindre i forhold til året før.

Kritikere og skeptikere mener derimod, at arbejdsløsheden har flere bjergtoppe, der skal forceres, inden det går den rigtige vej. Arbejderbevægelsens Erhvervsråd (AE) har hidtil været enig med regeringen i, at ledigheden for i år ville lande på omkring 175.000, men antallet af arbejdsløse i aktivering har været faldende, hvorfor AE mener,

at skønnet har været for optimistisk:

- Hvis ikke de seneste måneders tendens til faldende aktivering bliver vendt, vil det trække i retning af højere ledighed end skønnet i vores prognoser, skriver AE i en kommentar til de nye ledighedstal.

Blandt bankernes økonomer er der også stor usikkerhed om arbejdsløshedstallets udvikling. Mens Danske Bank er optimistisk, så stiller økonomerne sig i Nordea sig meget skeptisk, mens de mindre bankers vurdering vakler.

Som det kunne forudses, så er regeringen og oppositionen på Christiansborg naturligvis totalt uenige over for krystalkuglen. Mens regeringen hæfter

sig ved det positive i de sidste måneders små genopretninger, så fastholder oppositionen, at arbejdsløsheden siden regeringens tiltrædelse er steget med 30.000 til 180.000.

Det er til gengæld ikke bankernes økonomi, der vakler eller behøver at frygte det. Lønmodtagernes frygt for at blive fyret betyder tilsyneladende, at stadig flere sparepenge finder vej til bankboksene. Samtidigt med at bankernes forretninger og kapitalforvaltning er vokset, så er antallet af ansatte reduceret med 3.500 på blot tre år: fra 43.500 til 40.000. Det betyder, at bankernes og kreditinstitutioners indtægt pr. ansat er vokset med 55 pct. fra 1999 til 2003.

-gri

S og SF vil have ny arbejdsmarkedsreform

Socialdemokraterne kritiserer regeringen for både at have begået direkte forligsbrud og misbrugt den bredt vedtagne arbejdsmarkedsreform *Flere i arbejde*. Det er de mange afsløringer om tvangsaktiverede udstødte, der i stigende grad tager om sig, som partiet op til en valgkamp ikke ønsker at hæfte for:

- Regeringen har misbrugt arbejdsmarkedsreformen. En ny socialdemokratisk regering vil komme med sit eget oplæg. Der er brug for at flytte fokus væk fra regeringens hæmningsløse brug af løntilskud for at få statistikkerne til at se pæne ud og over på investeringer i fremtiden i form af uddannelse og opkvalificering af både til ledige og folk i beskæftigelse, udtaler Jan Petersen, arbejdsmarkedsordfører for Socialdemokraterne, til Jyllandsposten.

Jan Petersen vil til gengæld ikke i nærmere grad uddybe, hvad en ny socialdemokratisk arbejdsmarkedsreform vil indeholde.

SF er glade for Soc.dem.s kritik og

opfordrer dem til at trække sig fra forliget med det samme, hvilket Soc.dem. ikke ønsker, hvilket de begrundet med, at "det kun er interessant for folk på Christiansborg". Det er en begrundelse, som SF ikke forstår, og de mener, at Soc.dem. dermed får et alvorligt forklaringsproblem over for vælgerne. De Radikale er ikke villig til at forkaste forliget, men ser positivt på flere af Socialdemokraternes forslag.

Flere i arbejde blev året efter regeringens tiltræden vedtaget med stemmer fra Dansk Folkeparti, Kristendemokraterne, De Radikale og Socialdemokraterne. Arbejdsmarkedsreformen var således et bredt baseret forlig, der knyttede an til EU's agenda 2010, som har til formål at skruer væsentligt op for udbytningsgraden af den europæiske arbejderklasse.

Flere i arbejde har sine egne målsætninger, der også har mål i år 2010. Blandt andet stillede reformen 88.000

flere arbejdspladser i udsigt. I parentes bemærket kan det nævnes, at arbejdsløsheden siden regeringens tiltrædelse er steget med 30.000.

Mens det i efteråret 2002 var lettere for SF at markere sin profil til EU, så var Soc.dem.s opslutning i forliget blot en naturlig forlængelse af dets årtiers EU-positive politik, hvilket også kom til udtryk under Nyrup-regeringen 1992-2001.

Det var ikke hensyn til de arbejdsløse, der stod øverst på den politiske dagsorden på det tidspunkt. Det første, den socialdemokratiske ledede regering gjorde, var at fratage de arbejdsløse retten til genoptjening af deres dagpenget ved støttet arbejde. Masser af a-kasser kritiserede dette indgreb med, at det var til for at sminke ledighedstallene, idet hundredtusinder ville blive skubbet over på kontanthjælp og dermed ud af statistikkerne.

-gri

OK-forlig styrker Ny Løn

Der er hermed brudt igennem på det første område i forårets overenskomstforhandlinger for omkring 800.000 ansatte, hvor det er lykkedes arbejdsgiverne at gennemføre et forhandlingsmønster, hvor først til mølle også har bedst chance for at få den største del af kagen.

Forhandlerne for de kommunalt ansatte, der er omfattet af delforliget, har tilsyneladende fokuseret mere på kagens størrelse end på kvaliteten. Desuden har de med en tre-årig overenskomst også udstukket linjen og lagt pres på de resterende forhandlinger.

Forliget, der betegnes som overraskende hurtigt, gælder for kommunale arbejdsgivere og SiD, HK, Dansk Socialrådgiverforening og 22 andre fagforbund, der i alt tæller 120.000 medlemmer, som er omfattet af aftalen.

Aftalen indebærer, at der i den kommende overenskomstperiode afsættes 2,5 procent af lønsummen til Ny Løn. Dermed vokser den lokale løndannelse med godt en tredjedel i forhold til den igangværende overenskomstperiode,

hvor der er afsat 1,87 procent af lønsummen.

SiD mener, at de har garderet sig mod, at arbejdsgiverne ikke vil snyde på vægten, som de tidligere har gjort ved ikke at udmønte det aftalte beløb til de ansatte. Redskabet til dette skal findes i form af midtvejsforhandlinger, hvor parterne sammen tager situationen op.

Ud over de 2,5 procent, som er afsat til lokal forhandling, er der i delforliget desuden afsat 1,1 procent til de enkelte organisationers specielle forhandlinger til eksempelvis forbedring af pension eller grundløn.

De involverede organisationer har derfor lagt beslag på 3,6 procent af den samlede økonomiske ramme.

- Det er trods alt ikke mere, end at der er nogenlunde garanti for, at der er plads til generelle lønstigninger, som alene kan sikre reallønnen, sådan som det har været vores udgangspunkt, vurderer Kaj Lyng Jensen fra SiD.

Tørnæs sjofler skolepraktikanter

Flere tusind unge vil med indgangen til det nye år øjeblikkeligt være tvunget til at droppe deres uddannelsesforløb på Teknisk Skole og samtidig vinke farvel til mindst et spildt halvår samme sted.

Årsagen er, at private arbejdsgivere i årevis har nægtet at oprette det fornødne antal praktikpladser, hvilket dog ikke har forhindret dem i at klage deres nød over flaskehalssproblemer.

I mange år har tusinder af de unge i stedet gennemført uddannelsen på skolen som skolepraktikanter (SKP'ere). Med en uddannelse på hånden havde de dog en mulighed for at opnå arbejde.

Dette satte undervisningsminister Ulla Tørnæs så en stopper for i sommers. Med løfte om 2.000 yderligere ordinære lærlingepladser på virksomhederne vil hun skære samtlige 6.000 SKP-pladser på skolerne væk. Det skabte harme og frustration hos eleverne, hvilket ikke er blevet mindre, da målstregen er nået, mens ministeren ikke engang har opfyldt 25 pct. af sit løfte. Eleverne havde op til juleferien

derfor inviteret ministeren til debatmøde i Arbejdersmuseet. Ministeren undlod på værste arrogante vis at møde op og forklare sig:

- Jeg er så frustreret. Ministeren ønsker ikke at deltage i debatten med de mange elever, som ikke ved, hvad de skal gøre fra nytår. Hun har lovet at skaffe 2.000 praktikpladser, men på nuværende tidspunkt er der kun 479. Hvor er de resterende praktikpladser? spurgte Rasmus Gudmandsen, formand for EEO, Erhvervsskolernes ElevOrganisation, retorisk.

Derfor fortsatte cirka 120 demonstranter efter mødet i optog til undervisningsministeriet, hvor de håbede at møde ministeren for at overrække en protestskrivelse. Forrest i feltet lyste et stort skilt fra Dansk Metal Ungdom i Østjylland med ordene "Praktikplads Garanti. NU". Uden for undervisningsministeriets port forsøgte Rasmus Gudmandsen at få ministeren i tale, men blev afvist.

-gri

Reform kan ramme hårdt

Hver tredje offentligt ansat skal have ny arbejdsgiver, når kommunalreformen gennemføres med virkning fra 2007. Da det ikke er lykkedes at forhandle en jobgaranti på plads, skaber det stor usikkerhed hos de offentlige ansatte, der i dag tæller omkring 800.000:

- Regeringen vil bruge loven om virksomhedsoverdragelser i forbindelse med kommunalreformen. Den giver overhovedet ingen jobgaranti. Samtidig bevilger regeringen ikke ekstra penge til omstillingen. Det lyder meget utrygt for de offentligt ansatte, udtaler LO's næstformand Tine Aurvig-Huggenberger.

Færre på efterløn

Nyrups løftebrud og forringelse af efterlønnen har bevirket, at stadig flere folk udsætter tidspunktet for overgang til ordningen. På et halvt år i år 2004 faldt antallet af personer på efterløn med 1.500, og ifølge regeringens eget skøn vil antallet falde markant de næste to år: fra 186.000 til 160.000 i 2006.

Arbejdsløshedskassernes Samvirke finder det derfor uforståeligt, at Dansk Arbejdsgiverforening stadig er kritisk over for ordningen.

Lønforhandling giver resultat

På trods af Tulipdirektøernes aggressive krav om løntilbagegang hos deres ansatte, så er det mest normalt, at de kollektive lønforhandlinger inden for en branche eller virksomheder giver flere kroner i posen. Blandt funktionærer eller andre ansatte, der forhandler individuelt, er det knap så udbredt; men en ny undersøgelse viser, at det kan betale sig at opnå en personlig lønsamtale. Blot hver tredje HK'er opnåede en sådan i løbet af det sidste år; men herudaf lykkedes det 84 pct. at få en lønforhøjelse. Det var dog kun hver fjerde, der fik mere end fem pct.

Karin Retvig, formand for HK/Privat, konkluderer, at de private lønforhandlinger er værd at slås for.

Den politiske protest og ytringsfriheden: Politisk aktion på anklagebænken

*Statsadvokaten rejser
anklage mod Ulla Røder og
fire andre antikrigsaktivister*

Den 25. november 2004 behandlede folkettingen forlængelsen af den ulovlige danske militære deltagelse i krigen og besættelsen af Irak. På trods af et flertal af danskerne også i dag er modstandere af krigen og den danske deltagelse var der et massivt flertal i folkettingen for forlængelse af den danske støtte til USA's ulovlige og katastrofale krig.

Samtlige folketingets partier – regering og opposition, med undtagelse af SF og Enhedslisten – stemte for forlængelsen og bekræftede dermed den illegitime beslutning om dansk deltagelse i den uafsluttede aggressionskrig.

De danske krigsmodstanderes paraplyorganisation *Nej til krig* udsendte op til afstemningen i folkettingen en opfordring til samtlige medlemmer af folkettingen. Her hedder det:

Fra aktionen i Folketinget 25. november:

Aktivister viser Nej til Krigs opfordring til folketingsmedlemmerne, mens fredsflaget svæver ned i folketingssalen

*”De danske krigsmodstanderes paraplyorganisation **Nej til krig** opfordrer alle folketingspolitikere uanset partitilhørsforhold til at stemme efter deres samvittighed og international lov og stemme **Nej** ved den endelige behandling.*

Krigen mod Irak er en ulovlig aggressionskrig - som ifølge international ret er den største forbrydelse mod

menneskeheden. Den blev indledt i strid med FNs charter. Mere end 100.000 civile irakere er blevet dræbt. Krigsforbrydelse og talløse menneskerettighedskrænkelser er fulgt i krigens kølvand - fra torturen i Abu Ghraib, til massakren på Falluja og likvideringen af sårede irakere.

Alle folketingsmedlemmer, der stemmer for forlængelse af den danske deltagelse i krigen, gør sig medskyldige i disse og kommende forbrydelser.”

De danske soldater ud af Irak NU! En opfordring til alle medlemmer af Folketinget fra *Nej til krig*

Det danske folketing skal torsdag den 25. november tage stilling til en forlængelse af den danske deltagelse i krigen og besættelsen af Irak.

Førstebehandlingen af forslaget om forlængelse af den danske krigsdeltagelse viste et stort flertal herfor. Alle partier minus SF og Enhedslisten tilkendegav, at man vil stemme ja til mere dansk krig. I den senere tid har Spanien, Holland, Ungarn og nu også Portugal besluttet at afslutte den militære tilstedeværelse i Irak. Danmark bør følge dette eksempel.

De danske krigsmodstanderes paraplyorganisation *Nej til krig* opfordrer alle folketingspolitikere uanset partitilhørsforhold til at stemme efter deres samvittighed og international lov og stemme **Nej ved den endelige behandling.**

Krigen mod Irak er en ulovlig

aggressionskrig - som ifølge international ret er den største forbrydelse mod menneskeheden. Den blev indledt i strid med FNs charter. Mere end 100.000 civile irakere er blevet dræbt. Krigsforbrydelse og talløse menneskerettighedskrænkelser er fulgt i krigens kølvand - fra torturen i Abu Ghraib, til massakren på Falluja og likvideringen af sårede irakere.

Alle folketingsmedlemmer, der stemmer for forlængelse af den danske deltagelse i krigen, gør sig medskyldige i disse og kommende forbrydelser.

Nej til krig påpeger, at der aldrig kan forekomme noget, der bare ligner et demokratisk valg under besættelsen, den konstante trussel mod irakerne fra amerikanske tanks, raketter og mas-sakrer og under en undtagelsestilstand. Et valg uden pressefrihed og med ude-

lukkelser af store dele af befolkningen.

Nu siger man, at resultatet af en tilbagetrækning af besættelsesmagten kan blive en irakisk borgerkrig. Man undlader at fortælle, at det er besættelsesmagten, som har sat irakere til at slå mod hinanden ved at bevæbne og uddanne 'irakiske' militærstyrker, der bruges til at bekæmpe modstanden mod den ulovlige besættelse.

Forsvinder besættelsesmagten, vil det skabe mulighed for, at irakerne kan opnå en ny national enhed uden udenlandsk indblanding og uden krig mellem irakere indbyrdes.

Det danske folketing må indse, at det har handlet ud fra gale forudsætninger, da det besluttede at gå i krig, og drage konsekvensen.

Nej til krig
24. november 2004

Udover at udsende det som pressemeddelelse og til samtlige partier markerede krigsmodstanderne deres protest foran Christiansborg, og med en aktion i folketingssalen efter debatten, da der skulle stemmes om forlængelsen.

Den kendte fredsaktivist Ulla Røder og fire andre, indbefattet nærværende blads redaktør, ville sikre, at folketingsmedlemmerne forstod budskabet fra den danske befolkning. Fra folketingets tilhørerloge blev løbesedler med Nej til krigs opfordring kastet ned i folketingssalen, mens fredsflaget med påskriften PACE blev holdt frem og dalede ned over medlemmerne. Aktivisterne råbte: *Krigen er en forbrydelse! Krigsforlængelse en forbrydelse!*

Alle fem blev arresteret, men løsladt ud på aftenen.

Statsadvokaten rejser anklage

Nu har statsadvokaten udformet et anklageskrift mod de fem aktivister, der anklages for overtrædelse af straffelovens paragraf 137 stk. 2 ved *'i for- ening og efter forudgående aftale ved larm eller uorden at have forstyrret en offentlig samling i Folketinget, Rigs- dagsgården, København, idet de fra til- hørerpladserne råbte og sang højlydt ...'* o.s.v.

Alle aktivisterne erklærer sig uskyldige. Det var en politisk aktion for at forhindre folketingets flertal i at begå en forbrydelse. En aktion på vegne af et flertal i den danske befolkning, som skammeligt var underrepræsenteret i folketingssalen.

Selvom anklagemyndigheden 'kun' kræver bødestraf, finder aktivisterne, at sagen er af principiel betydning: Den drejer sig om retten til politisk protest i afgørende sager, og om et forsøg på at forhindre en kriminell handling i at blive begået.

Advokat Bjørn Elmquist vil påtage sig at føre forsvaret for aktivisterne ved sagen i Byretten. Den er foreløbig fastsat til den 18. januar, men forsøges rykket til en lidt senere dato.

Aktivisterne opfordrer antikrigsbevægelsen og alle demokratiske kræfter i landet til at støtte op om retten til protest.

Monopolet

Det er ikke vanskeligt at finde på emner, der kan diskuteres til hudløs- heds uden den mindste chance for at finde den objektive sandhed – det endegyldige svar. Det kender radiokanal- en P3 alt til, når det gælder pro- grammet *Monopolet*.

Således har eksempelvis rygefor- bud og (u)rimeligheden af dette i arbejdspladsens kantine, offentlige kontorer og institutioner samt et hav af andre steder været genstand for dis- kussion i mindst 15 år. I den offentlige debat har det været tilhængerne af for- bud, der har haft vind i sejlene; mens rygerne ofte har opfattet sig som et forfulgt folkefærd. Til tider med rime- lighed: Det finder sted, at ikke-rygere kræver, at rygerne lukkes inde i særlig små rum med glasruder, så de efter frokosten i deres afhængig- heds langsomt kan se, at deres kollegaer i kanten på den anden side af ruden langsomt forsvinder i tågerne. Ikke desto mindre er det mere reglen end undtagelsen, at den sociale hygge suges med rygerne ind i det røg-mætte- de indelukke, hvorfor flere af de fanatiske forbudstilhængere allige- vel efter nogen tid indfinder sig i tågerne, - på grund af hyggen.

Tankevækkende!

Problemet kan være yderligere kom- pliceret: Jeg ankom til en julefrokost i familiens skød 2.juledag. Nevøen, Martin, og hans kone, Lea, var just blevet forældre få måneder forinden til en vidunderlig lille skabning: Mads. De havde den sunde opfattelse, at spædbarn ikke havde godt af tobak, hvilket de bragte op overfor værten, min svoger Kurt, med ønske om ryge- forbud.

Nu forholder det sig sådan, at min familie hører til entusiasterne, når det gælder indtagelse af nikotin, så Kurt forsøgte sig ud i et forslag, hvilket han som vært mente, han var i sin gode ret til:

- Hvad siger I til, at vi har rygefor- bud i spisestuen i de par eller tre timer spisningen står på, og at vi derefter

arrangerer en pasningsordning i et værelse lidt på afstand af stuen, mens der ryges og efterfølgende udluftes.

Det var en pæn stor lejlighed, så jeg åndede lettet op overfor et – synes jeg – fornuftigt kompromis, - men ak:

Moderen måtte gå til bekendelse:

- Jeg er nok lidt ufleksibel; men hvis der først ryges i stuen, så kom- mer jeg ikke tilbage fra værelset.

- Touche, tænkte jeg. Jeg troede, Kurt var sat skakmat; men han fandt trækket:

- Det synes jeg da slet ikke er uflek- sibelt. Der er blevet storroget i denne lejlighed de sidste to år. Jeg tror blot, at selskabet vil savne dig.

Lea gispede, så meget mærkelig ud i ansigtet og fortrak ind på et værelse med sønnen i et par timer, hvorefter manden blev dikteret afgang.

Få dage efter mødtes vi nyt- årsaftensdag om eftermidda- gen i Leas og Martins 1.sals lejlighed for at ønske hinan- den *Godt Nytår*, inden vi splittedes til hvert vores vilde selskab.

Rygningen var fastsat til at foregå på altanen, hvilket Kurt som alle andre respekterede. På et tids- punkt, hvor den lille Mads er lagt til at sove under altanen, og Kurt står på samme og har tændt sig en cigaret, indfinder min nevø sig selv samme sted med spørgsmålet:

- Nu står du vel ikke og puster røg ned på den lille?

Nu var det min svogers tur til at se underlig ud. Han famlede lidt med smøgen, mens han forsøgte at finde fatningen. Til sidst valgte han at skod- de den i et dertil medbragt askebæger, deltage i resterne af nytårsstemningen for derefter at forlade det sammen med os andre.

Lige inden han lukkede døren til sin Peugeot, måtte han lige trække vejret gennem en Cecil:

- Hold kæft, hvor er jeg træt af disse mennesker, som tror, at deres hellige røv har monopol på alt mellem himmel og jord.

Reno

Imperie

Af Ja

Washingtons logik for 2005 indebærer, at krigen må fortsætte, sejr må sikres, uanset hvad det koster af menneskeliv, i Irak eller USA, skriver den amerikanske sociologiprofessor James Petras.

Udviklingen i verden i 2005 vil blive bestemt af de store begivenheder og tendenser i 2004.

Først og fremmest demonstrerede 2004 på den mest dramatiske og definitive måde, at den amerikanske militærmaskine kunne bekæmpes.

Den irakiske modstand har bevist, at det amerikanske imperium ikke er uovervindeligt. Med over 1.500 døde i kamp, næsten 25.000 invaliderede soldater og over 35.000, der lider af alvorlige "psykiske sygdomme", er den amerikanske besættelse ude af stand til at bringe kolonikrigen til en sejr af afslutning. De amerikanske kolonistyrker og deres satellitter er konfronteret med over 100 angreb om dagen i hele landet.

Troværdige rapporter fra hjemvendte soldater antyder, at demoralisering og utilfredshed med regeringen er gennemgribende. Til gengæld er den irakiske modstand tiltagende, efterhånden som nye frivillige går ind i kampen – af hvilke 95% er irakere.

Den irakiske modstand og den amerikanske svaghed betyder, at det er usandsynligt, at USA vil indlede en større landkrig i noget større 'fjendeland' i 2005 (Iran, Syrien, Venezuela). Den amerikanske kolonikrigs svigtende held og den stigende tilbagemægtning af satellit-styrker (Ungarn, Polen, Ukraine) vil fremprovokere en større debat i 2005. Adskillige ledende demokrater, inklusive Hillary Clinton, republikanere og zionister opfordrer til uddybning af krigen og opfordrer til indsættelse af flere tropper – op til 100.000. De fleste af kongressens "liberale" kritikere af Rumsfeld er mere krigerske, mere militaristiske: 2005 vil opleve et større amerikansk militærengeagement i Irak, flere tab og stigende opposition fra veteraners familier, hjemvendte soldater og "almindelige amerikanere".

I begyndelsen af 2005 vil den amerikanske økonomi fortsat ekspandere baseret på finansiering fra udlandet og fra spekulative indkomster. Dollarens bratte fald i 2004 vil accelerere i 2005 og føre til større flugt fra dollarreserverne. Omkring midten af 2005 kan vi forvente en stor krise i den dollariserede økonomi, en alvorlig nedgang i amerikanske aktier og et generelt japansk og muligvis kinesisk udsalg af devaluerede dollars. Dette vil sandsynligvis fremprovokere en generel økonomisk krise, der vil svække det amerikanske imperiums indenrigske grundlag.

Konflikter inden for den amerikanske elite vil tage til i hidtil ukendt omfang. De "nye militarister" (liberale demokrater, neokonservative og zionister) vil konfrontere Bush/Rumsfeld-"svagheden" i Mellemøsten. De professionelle militære styrker og sikkerhedsstyrker (FBI) vil udfordre den zionistisk/neokonservative kontrol over Pentagons politik. Arrestationer og retssager imod ledere af den store israelske lobby, AIPAC, der er blevet anklaget for at spionere for Israel, vil finde sted og kan muligvis fremprovokere splittelse blandt de store jødiske organisationer.

Af lige så stor betydning vil der være en tiltagende konflikt mellem de neokonservative ideologer i Pentagon og store amerikanske multinationale koncerner og banker om Kina-politikken i 2005. Efterhånden som Kina ekspanderer sin økonomiske rækkevidde oversøisk og sin sikring af adgang til energi- og råstofressourcer, vil de neokonservative kræve en mere aggressiv politisk og militær konfrontation. I modsætning hertil vil realisterne i Wall Street erkende, at Kinas køb af amerikanske værdipapirer er afgørende for at hindre et sammenbrud af dollaren; amerikanske investeringer i Kina udgør i alt over 300 mia. dollars, og halvtreds pct. af kinesisk eksport til USA kommer fra amerikanske multinationale selskaber.

Den eksterne militære og økonomiske krise og de interne konflikter i eliten vil give anledning til stigende sociale protester fra den genoplivede antikrigsbevægelse. Fagforeningsbureaukratiet vil imidlertid fortsat være en isoleret, impotent, inaktiv styrke, der kun repræsenterer 8% af den private sektor. De fleste "progressive intellektuelle" vil fortsat protestere imod krigen i Irak, men vil stadig afvise en konfrontation med de "nye militarister", især blandt Pentagon-zionisterne og de liberale krigsmagere såsom Clinton.

Europa og Kina vil fortsætte med at konkurrere og samarbejde med det amerikanske imperium

Michael Di
Carn

James Petras
24. de

og skaffe sig fordele
dere som Iran og Sy
trol over strategiske

I 2004 undertegne
og handelsoverensko
na, Venezuela, Bolivi
garanterer storstiled
ninger, mineraler og
til deres industrielle
og Japan investerer i
en og Afrika for at si

Denne interimper
ber Latinamerikas af
rolle i den internatio
randør af råstoffer
Dette er især tilfælde
er investor i ikke-for
forsyne sin industrie

De latinamerikanske
viderefører, samtidig
kedspolitik, den inte
blev indledt af Spani
praktiseres af Kinas
imperium.

år 2005

es Petras

on: Time Cover
of Chaos

ikel er fra Rebelión
nber 2004.

dt amerikanske modstan-
samt konkurrere om kon-
og råmaterialekilder.

Kina vigtige investerings-
er med Brasilien, Argenti-
nile, Cuba og Rusland, der
langsigtede energiforsy-
rugsprodukter og adgang
orbrugermarkeder. Europa
sivt i Iran, Rusland, Liby-
energiforsyninger.

tiske konkurrence uddy-
gighed af sin traditionelle
arbejdsdeling som leve-
mportør af industrivarer.
ed Kina, der overvejende
lige mineindustrier for at
konomi med energi.

verenskomster med Kina
at de varierer deres mar-
koloniale plyndring, der
dividitet af USA og som nu
ligt opdukkende globale

I Latinamerika vil USA fortsætte med at fokusere på Colombia og en politisk-militær sejr over de folkelige guerillastykker. Amerikanerne vil øge den militære tilstedeværelse af sine lejesoldater, udøve øget direkte kontrol med colombianske elitetropper og uddybe samarbejde med ecuadorianske, venezuelanske og brasilianske forsvarsministerier for at stramme den eksterne "indkredsning" af guerillaer jævnsides med en morderisk indenrigspolitik med henblik på at tømme landzonen for bønder. Amerikanske multinationale olieselskaber vil intensivere deres tilstedeværelse i Latinamerika, især i Mexico, Venezuela, Argentina og Ecuador, og tage sigte på omfattende "joint" (fælles) udvindings-overenskomster, der er højest gunstige for USA.

Politisk vil USA fortsætte med at presse Chavez-regimet i Venezuela og Kirchner-regeringen i Argentina til at bevæge sig i retning af øget tilpasning af deres indenrigs- og udenrigspolitik. I begge regimer gør hemmelig (covert) amerikansk indflydelse sig gældende de væbnede styrkers topled, i udenrigsministerierne og i sikkerhedsstyrkerne. USA kan forventes at føre en "tospors-politik" i form at støtte til det ekstreme højre udadtil (Macri, Menem og Murphy i Argentina og den kup-orienterede Convergencia i Venezuela) og de såkaldte "moderate" inden for regimerne.

USA vil fortsætte med at yde stærk støtte til de neoliberale regimer i Brasilien, Bolivia, Peru og Ecuador, men vil også arbejde tæt sammen med den neoliberale opposition.

I betragtning af USA's generelt svækkede stilling som følge af situationen i Irak vil USA arbejde om muligt endnu tættere sammen med de Latinamerikanske militær- og sikkerhedsstyrker for at undertrykke stigende politisk opposition.

Washington vil fokusere på at presse Argentina, Brasilien og Venezuela til at svække deres kommercielle og sikkerhedsmæssige kontakter med Cuba enten via "interamerikanske" overenskomster eller via "sikkerhedssamarbejde" med det amerikanske klient-regime i Colombia.

Hovedudfordringen for USA og dets politiske klienter i Latinamerika i 2005 vil komme fra en mangfoldighed af nye og fornyede kræfter: organiserede arbejdere i Argentina; arbejdere og arbejdsløse arbejdere og grupper i Bolivias landbrug; den nye fagforening 'CONLUTA' i Brasilien sammen med militante sektorer i MST og guerillabevægelser i Colombia.

På valgbevægelsernes felt kan Lopez Obradors kandidatur til præsident og dannelsen af en "transversal" (tværgående) uafhængig alliance af arbej-

dere, bønder og borgergrupper føre til forstærket politisk polarisering i Mexico med vigtige politiske følger.

I Venezuela vil der sandsynligvis forekomme større polarisering mellem det folkelige grundlag for Chavista-bevægelsen og vigtige sektorer af det "moderate" lederskab.

Året 2005 vil generelt opleve bristede illusioner om "centrum-venstre"-valgalliancer og nye politiske polariseringer i Venezuela, Brasilien og Mexico. Washington vil blive trukket ned af sine Mellemøstlige og asiatiske krige og sætte sin lid til politiske klienter som Lula og Uribe for at fastholde initiativet, og i nødstilfælde til de lokale sikkerhedsstyrker.

Efterhånden som det nye år begynder, vil militære og økonomiske udsigter for det amerikanske imperium være værre end for et år siden. Vi kan se frem til et nyt år med fortsatte krige, økonomisk krise og tiltagende direkte aktioner.

I Irak som i sin tid i Vietnam vil flere nederlag føre til større eskalation af krigen – flere soldater, flere våben, øget brug af tortur og udbredte massakrer og destruktion af det irakiske samfund. USA's totale krig vil forvandle en national befrielseskamp til en "krig for hele befolkningen".

USA's klientregimer vil, stadig mere isoleret på hjemmefronten og i erkendelse af et stort nederlag i Irak, i stigende grad forkaste USA. I 2005 vil mario-netregimer komme og gå, men krigen vil kværne videre mere vild end nogensinde – og tvinge den amerikanske offentlighed til at se den virkelighed i øjnene, at deres regering ikke vil være i stand til og ikke vil komme til at vinde: at den, befolkningen, betaler omkostningerne for en tabende krig.

Men Washington vil ikke vige: De civile militærister i Pentagon har investeret hele deres ideologiske tro på USA som uovervindelig, unipolær magt; Pentagon-zionisterne er bundet til at etablere en endegyldig israelsk magt i regionen, selv om det betyder en svækkelse af det amerikanske imperium i resten af verden. Den politiske klasse (demokrater og republikanere) og de fleste generaler tror, at en tilbagerækning – et nederlag – vil opmuntre andre lande til at udfordre USA's verdensoverhøjhed.

Washingtons logik for 2005 indebærer, at krigen må fortsætte, sejr må sikres, uanset hvad det koster af menneskeliv, i Irak eller USA. Finanserne og budgettet er gidsler for krigens logik: I sit forsvar for billedet af imperial uovervindelighed vil imperiet blive tvunget i knæ.

Oversættelse: Hans Pendrup

Washingtons interesse i Ukraine: Demokrati eller geopolitik om energi? af William Engdahl

Omvalget i Ukraine er blevet fejret som en triumf for 'demokrati', og tilmed som en 'folkelig revolution': Vestens kandidat Jusjtjenko udråbte sig selv til vinder. Menneskerettighedsgruppen Human Watch Group påpeger alvorlig valgsvindel til fordel for ham. Modkandidaten Viktor Janukovitj har trukket sig fra regeringen, men bestrider resultatet. Situationen er fortsat uafklaret – og bagved raser det geopolitiske spil.

Den aktuelle konflikt i forbindelse med valget af præsident til at efterfølge den Moskva-orienterede Leonid Kutjma i Ukraine er mere kompleks, end de almindelige vestlige medier antyder.

Både Putin og Bush er med høje indsatser engageret i et geopolitisk magtspil. Begge sider i Ukraine har tydeligvis været involveret i udbredt valgsvindel. Vestlige medier vælger imidlertid kun at rapportere om den ene side.

Apropos dette: Den britiske menneskerettigheds-gruppe Helsinki Watch Group rapporterer, at den fandt flere valguregelmæssigheder på Jusjtjenko-oppositionens side end på den Moskva-orienterede side under Viktor Janukovitj. Ikke desto mindre fremstiller medierne det, som om svindel kun gjorde sig gældende for den Moskva-orienterede kandidats vedkommende.

Kutjma-regimet er anti-demokratisk og ingen model for menneskerettigheder, en omstændighed, der giver næring til en oppositionsbewægelse. Ikke desto mindre er det fundamentale problem spørgsmålet om kontrollen over Eurasien, et problem, der ikke er megen forståelse for i Vesten.

Valgene i Ukraine drejer sig ikke om en vestligt sanktioneret demokratisk afstemning, om en magisk formel, der skal åbne dørene for reformer og frit marked og velstand for ukrainere. Det

drejer sig hovedsageligt om, hvem der har den afgørende indflydelse på Ruslands største nabo: Washington eller Moskva.

Washington er involveret i et farligt magtspil, for at sige det mildt.

USA's regimeskift i Østeuropa

Et blik på den geostrategiske baggrund gør tingene tydeligere. Ukraine er historisk knyttet til Rusland, geografisk og kulturelt.

Det er slavisk og hjemsted for den første russiske stat, Kijev Rus.

Ukraines 52 millioner indbyggere er den næststørste befolkning i Østeuropa, og det anses for at være den strategiske stødpude mellem Rusland og en kæde af nye USA-NATO-baser fra Polen til Bulgarien og Kosovo, alle omhyggeligt opbygget efter Sovjetunionens sammenbrud. Allervigtigst er den kendsgerning, at Ukraine er transitland for størstedelen af russisk-sibiriske olie- og gas-rørledninger til Tyskland og resten af Europa.

Jusjtjenko går ind for EU- og NATO-medlemskab for Ukraine. Ikke overraskende bakkes han eftertrykkeligt op af Washington. Zbigniew Brzezinski har for Bush-administrationen været direkte involveret i omskolingen af Jusjtjenko til hans nye rolle.

Helt tilbage i november 2001 blev Jusjtjenko beværtet i Washington af Bush-administrationen, betalt af den kongres-finansierede National Endowment for Democracy (NED). NED blev etableret under Reagan-administrationen af den amerikanske kongres med henblik på at 'privatisere' visse CIA-operationer og tillade Washington at fremvise rene hænder om indblanding i forskellige udenlandske affærer. Ukraine er en brik i et mere omfattende mønster af aktive 'regimeændringer' i Øst-Europa og Centralasien.

Brzezinski

Brzezinski er direkte involveret i

Kaspisk olie: USA er ved at hugge den. Demokrati i Ukraine handler om olie.

Ukraine og har som Henry Kissinger og Colin Powell åbent fordømt resultaterne fra valgrunden i november. Brzezinskis hele karriere har taget sigte på at stække russisk magtindflydelse i Eurasien, lige fra dengang han var chef for Jimmy Carters Nationale Sikkerhedsråd.

Hvis Brzezinski får held med at få sin håndplukkede mand til magten i Kijev, så vil det være et væsentligt skridt i retning af amerikansk dominans i hele Eurasien. Det er naturligvis målet, som Brzezinski klarlægger i hans nu berygtede bog fra 1997: *The Grand Chessboard: American Primacy and its Geostrategic Imperatives*:

“Ukraine, et nyt og vigtigt område på det euro-asiatiske skakbræt, er et geopolitisk omdrejningspunkt, fordi selve dets eksistens som et uafhængigt land bidrager til at forvandle Rusland. Uden Ukraine ophører Rusland med at være et imperium ...”

“... Hvis Moskva genvinder kontrol over Ukraine med dets 52 mio. indbyggere og omfattende resurser samt adgang til Sortehavet, vil Rusland automatisk igen få midlerne til at blive en magtfuld imperial stat, der spænder over Europa og Asien.”

Brzezinski tilføjer derefter følgende: *“De stater, der har krav på Amerikas stærkeste geopolitiske støtte, er Aserbajdsjan, Usbekistan og Ukraine, der alle tre er geopolitiske drejepunkter. Kijevs rolle underbygger faktisk det argument, at Ukraine er den afgørende*

stat, for så vidt angår Ruslands egen fremtidige udvikling.”

Samme mønster

Der er et tydeligt mønster i de hemmelige amerikanske aktioner med sigte på regimeændringer i Østeuropa, som Ukraine passer ind i.

Beograd-afstemningen i 2000 for at vælte Milosevic var organiseret og styret af den amerikanske ambassadør Richard Miles. Dette er veldokumenteret af kilder fra Balkan og andre. Væsentligt er det, at samme Miles derefter blev sendt til Georgien, hvor han orkestrerede Sjevardnadses fald til fordel for den amerikanske opdrættede Mikhail Saakasjvili sidste år, endnu en pro-NATO-mand i Moskvas randzone. James Baker III spillede ligeledes en nøglerolle, som nogle dengang bemærkede.

Nu er Miles angiveligt involveret i Kijev sammen med den amerikanske ambassadør John Herbst, som også er tidligere ambassadør i Usbekistan. Et besynderligt sammenfald? Ukraines 'demokratiske' ungdomsorganisation Pora ('På Tide') er et smart amerikansk initiativ. Den er modelleret efter den serbiske ungdomsgruppe i Beograd, Otpor, som Miles også satte i gang med hjælp fra NED og George Soros' Open Society, fra USAID og tilsvarende venner.

Pora blev markedsført som en mærkevare med henblik på salg til vestlige medier, et smart logo med en sort-hvid knytneve. Det fik også et smart udtænkt navn – "Kastanje-revolutionen" – som i "kastanjer, der ristes over åben ild".

Før Saakasjvili blev bragt til magten i Georgien, blev han af Miles bragt til Beograd for at studere modellen der. I Ukraine var George Soros' Open Society, den amerikanske regerings 'private' National Endowment for Democracy (NED) og Carnegie Endowment sammen med udenrigsministeriets USAID ifølge britiske medier og andre rapporter alle involveret i at udklække et ukrainsk regimeskift. Intet under, at Moskva er noget bekymret over Washingtons fremfærd i Ukraine.

Et nøgleelement i mediespillet har været påstanden om, at Jusjtjenko vandt det første valg i følge 'exit polls'. Hvad der ikke siges, er, at de folk, der lavede disse 'exit polls', da vælgerne forlod valgstederne, var amerikansk

trænede og betalt af organisationen kendt som Freedom House, et neo-konservativt Washington-projekt.

Freedom House trænede omkring 1.000 valgobservatører, der højlydt forkyndte en føring til Jusjtjenko på 11 pct. Disse påstande udløste massemarscher, der protesterede mod 'svindel'.

Den nuværende leder af Freedom House er en tidligere CIA-direktør, den stærkt neokonservative admiral James Woolsey. Han kalder Bush-administrationens 'krig mod terror' for "4. verdenskrig".

I Freedom Houses bestyrelse sidder ingen ringere end Zbigniew Brzezinski. Den fremtræder ikke ligefrem som en upartisk menneskerettighedsorganisation.

Hvorfor er Washington så bekymret for valgets hæderlighed i Ruslands nabostat? Er ukrainsk demokrati vigtigere end aserbajdsjansk eller usbekisk 'demokrati'? Der foregår noget andet end en stemmeoptælling. Vi er nødt til at spørge, hvorfor Bush-administrationen pludselig er så optaget af ukræneligheden af demokratiske valg, at den vil risikere et åbent brud med Moskva på dette tidspunkt.

Eurasien og olien

Amerikansk politik går ud på at balkanisere Eurasien, som Brzezinski åbent erklærer det i 'The Grand Chessboard', og på at sikre, at der ikke i fremtiden etableres en stabil økonomisk og politisk region mellem Rusland, EU og Kina, der kunne udfordre USA's globale overherredømme.

Dette er den centrale ide i Bush-doktrinen fra sept. 2000 om 'forebyggende krige'.

Ved at sikre sig kontrol med Ukraine er Washington i stand til at tage et kæmpeskridt i retning at omringe Rusland i tiden fremover. Det vil være forbi med de russiske skridt for at genetablere sin politiske rolle ved at sætte sine enorme energireserver ind herpå. Det vil også være forbi med de kinesiske bestræbelser på at alliere sig med Rusland for at sikre en vis uafhængighed af den amerikansk kontrol med energien. Det samme gælder Irans forsøg på at sikre sig støtte fra Rusland imod Washingtons pression.

Irans mulighed for at indgå overens-

William Engdahl har skrevet bogen 'A Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order,' nyligt udgivet af Pluto Press Ltd, London.

komster med Kina vil sikkert også være forbi. Cuba og Venezuela vil sandsynligvis også blive ofre for regimeskift til fordel for Washington kort efter.

Washingtons politik tager sigte på direkte at kontrollere olie- og gasstrømmen fra det kaspiske område, inklusive Turkmenistan, og at imødegå russisk regional indflydelse fra Georgien til Ukraine og fra Aserbajdsjan til Iran. Det bagvedliggende spørgsmål er Washingtons erkendelse (der ikke udtales officielt) af den truende udtømmning af de store kilder i verden til billig olie af høj kvalitet, problemet om den globale olieudtømmning, eller som den afdøde amerikanske geolog M. King Hubbard betegnede det: *peak oil*.

I løbet af de kommende 5-10 år vil verdensøkonomien stå over for en omfattende ny serie af energichok, efterhånden som ældre oliefelter fra Nordsøen til Alaska og til Libyen og selv store felter i Saudiarabien som det enorme Ghawar-felt når deres maksimumpunkt og begynder at falde tilbage.

Mange store felter har allerede nået toppen, som f.eks. Nordsøen. Det er måske en af grundene til den britiske interesse for Irak. Der er ikke fundet nye felter på størrelse med Nordsøen til at erstatte dem.

Cheney

Det var tydeligvis ikke noget politisk tilfælde, at den tidligere Halliburton-chef Dick Cheney blev vicepræsident med halve præsidentbeføjelser i den nuværende amerikanske regering, og

heller ikke, at hans første opgave var at kontrollere den såkaldte Energy Task Force.

Sidst i 1999 holdt Cheney som Halliburtons administrerende direktør en tale til London Institute of Petroleum. Halliburton er den førende oliefelt- og udnyttelsesgruppe i verden, og Cheney havde en ret så klar forestilling om, hvor verdens olie findes.

I denne tale tegnede Cheney et billede af det globale olie-udbud og efterspørgslen for kolleger fra olieindustrien:

“Ifølge nogle skøn,” erklærede han, “vil der være et gennemsnit på to pct. årlig vækst i den globale olieefterspørgsel i de kommende år tillige med, forsigtigt anslået, en tre pct. naturlig tilbagegang i produktionen fra de eksisterende reserver.”

Cheney tilføjede en alarmerende bemærkning:

“Det betyder, at vi i 2010 vil have behov for omkring halvtreds mio. tønder yderligere om dagen.”

Dette svarer til mere end seks gange størrelsen af Saudiarabiens produktion i dag.

Han omtalte Kina og Øst-Asien som hurtigt voksende regioner og bemærkede, at Mellemøstens oliefelter sammen med Det Kaspiske Hav udgør de store uafappede olieprospekter.

Rørledningerne

Rørlednings-politikken er også direkte involveret i kampen for kontrollen over Ukraine. I juli 2004 stemte det ukrainske parlament for at åbne en ubrugt olie-rørledning til transporten fra de russiske Uralfelter til Odessas havn. Bush-administrationen protesterede voldsomt, da dette ville gøre Ukraine mere afhængigt af Moskva.

Den 674 kilometer lange olie-rørledning mellem Odessa ved Sortehavet og Brody i det vestlige Ukraine, der blev færdiggjort af den ukrainske regering i 2001, kan tage op til 240.000 tønder olie om dagen. I april 2004 indvilligede den ukrainske regering i at udvide Brody til den polske havneby Gdansk, et skridt, som Washington og Bruxelles hilste velkommen. Denne vil være i stand til at føre kaspisk olie til EU uafhængigt af Rusland – vel at mærke forudsat, at Ukraine bliver styret af et pro-EU- og pro-NATO-regime efter novem-

bervalget.

Indsatserne var enorme. George Bush Senior foretog en diskret udflugt til Kijev i maj for at møde begge kandidater (ifølge det britiske New Statesman fra 6. dec). Den tidligere amerikanske udenrigsminister Madeline Albright fløj ligeledes til Kijev.

I juli skiftede Kutjma-regeringen pludselig mening og stemte for at vende oliestrømmen Brody-Odessa med henblik på at tillade den at transportere russisk råolie til Sortehavet.

Ilan Berman fra det amerikanske udenrigspolitiske råd i Washington bemærkede dengang:

“Myndighederne i Kreml forstår til fulde, at Odessa-Brody potentielt kan tilføje Ruslands nuværende næsten totale monopol på kaspisk energi et fatalt slag.”

Berman tilføjede derefter sigende: *“Fra en russisk synsvinkel vil den deraf følgende europæiske og amerikanske økonomiske opmærksomhed kun befæste Kijevs vestvendte kurs, og det vil*

være endnu værre.” Olieledningen til Polen, et projekt over tre år, vil desuden gøre Polen til et hovedcentrum for olie, der ikke er russisk og ikke fra OPEC, bemærker Berman.

Beslutningen om at vende olieledningen vil i høj grad svække Ukraines vestvendte orientering. Den næste regering vil være nødt til at klare dette problem. Ukraine er en strategisk kampplads i denne geopolitiske tovtrækning mellem Washington og Moskva.

Ukrainske rørledningsruter står for 75 % af EU's olieimport fra Rusland og Centralasien og for 34 % af dets naturgasimport. I den nærmeste fremtid skønnes EU's energiimport via Ukraine at ekspandere meget betydeligt med åbningen af enorme olie- og gas-felter i Aserbajdsjan, Kasakhstan, Turkmenistan og Usbekistan.

Ukraine er uden at overdrive et nøgleområde på Brzezinskis skakbræt, ligesom det er det på Putins.

Oversættelse: Hans Pendrup

Arbejdsformidlingerne lukket over hele Tyskland

Berlin - Pankow

I mere end 80 tyske byer var der protestaktioner mandag – den første hverdag i det nye år – med besættelse af arbejdsformidlingerne. Det var også den første dag for Hartz IV-lovens (Agenda 2010's) ikrafttræden med dens drastiske forringelser for

arbejdsløse.

Tyskland har nu en ledighed på 10,8 pct., svarende til 4,46 mio. uden job. Alene i december steg arbejdsløshedstallet med 206.900 nye ledige.

Mere end 20.000 deltog i aktionerne.

Hvorfor irakerne bør boykotte valget

Af Mohammed al-Obaidi

Mohammed al-Obaidi er professor og talsmand for Bevægelsen Folkets Kamp (Al-Kifah Al-Shabi) i Irak.

47 politiske partier i Irak mødtes den 17. november og vedtog at boykotte det kommende valg (det såkaldte parlamentsvalg den 30. januar 2005, der skal vælge 275 medlemmer til et nyt parlament, o.a.). Bevægelsen Folkets Kamp (Al-Kifah Al-Shabi), som jeg repræsenterer, var en af disse grupper.

Efter nøje at have studeret situationen i Irak og vurderet såvel den militære besættelse som de økonomiske og nationale interesser mener vi, at der findes nok grunde til, at enhver irakisk patriot bør boykotte det planlagte valg i januar.

Valget er et brud på alle internationale love. Internationale regulativer, der regulerer forholdet mellem besættede og besatte, giver ikke besættelsesmagten mandat til at tilskynde til en ændring i det besatte lands sociale, økonomiske og politiske struktur.

Det planlagte valg vil ændre Iraks politiske sammensætning i overensstemmelse med besættelsesmagts interesser. Ændringen vil også føre til etnisk, sekterisk og religiøs splittelse, hvilket den irakiske stat og folk hidtil har undgået.

Historisk set har irakerne været i stand til at leve sammen, og borgerkrigsscenarioet spøjte ikke, før Irak kom under den amerikansk ledede besættelse.

Mange politisk aktive i Irak mener, at resultatet af det kommende valg allerede er blevet besluttet. De mener også, at valgprocessen ikke vil være fri og demokratisk, men kun vil være for dem, der har tætte forbindelser til den amerikanske besættelsesmagt. Vi mener, at alle tiltag er blevet gjort for at

sikre fuld amerikansk kontrol over beslutningstagerne i Irak.

Et kig på valgprocessen og sammensætningen af det nuværende nationale råd (Iraks ”parlament”, som består af 100 medlemmer fra de partier, som samarbejder med besættelsesmagten, o.a.) afslører, at valgets hovedformål vil være at installere nogle af de politikere, som er mest berygtede for uafbrudt og stolt at have berettet om deres forbindelser til udenlandske efterretningstjenester.

Det er meget svært for en person, der er ved sine fulde fem, at tro på, at USA vil opgive sit herredømme i Irak efter at have brugt milliarder af dollars og ofret hundredvis af amerikanske soldaters liv.

Det kommende valg vil give magt til de politikere, der har hjulpet besættelsen og samarbejdet med dem for at konsolidere besættelsen. Derfor mener vi, at beslutningerne – selv efter valget – vil blive taget i USA's ambassade i Bagdad, og den valgte regering vil ikke være andet end et redskab til at udføre Washingtons beslutninger.

Det er meget svært for en person, der er ved sine fulde fem, at tro på, at USA vil opgive sit herredømme i Irak efter at have brugt milliarder af dollars og ofret hundredvis af amerikanske soldaters liv.

Vi kan ikke tro, at USA efter alt dette bare vil tillade frie og demokratiske valg at finde sted i Irak, valg, som kunne resultere i en regering, der ville

have som sin første prioritet at forlange de udenlandske tropper ud af Irak.

Vi understreger, at hovedformålet med valgprocessen er at sikre en regering, som vil indgå langvarige aftaler med USA om at beholde de amerikanske tropper på irakisk jord og omdanne Irak til en amerikansk koloni.

Den amerikanske regering arbejder hårdt på at fremstille det irakiske valg som en politisk sejr for at dække over de skrammer, som krigen har givet dens troværdighed.

Washington vil bruge valgkortet til at lægge et røgslør over det internationale samfunds øjne for at forhindre det i at se de tragiske konsekvenser, som krigen har medført for det irakiske folk.

Af alle disse grunde mener mange politisk aktive i Irak, at det er deres nationale pligt at boykotte valget den 30. januar.

Mohammed al-Obaidi er doktor i kardiologi og bor og underviser i England, hvortil han kom i 1985 efter at have forladt Irak.

Oversat af Carsten Kofoed for Komiteen for et Frit Irak.

Netavisen

**Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag**

www.kpnet.dk

Stille, eller jeg kalder på demokratiet!

Af Haifa Zangana

De irakiske kvinder er blevet befriet for diktatur og undertrykkelse, siger krigstilhængerne.

Men hvordan ser det egentlig ud med kvinderne og demokratiet i Irak - i går og i dag?

USA's udenrigsministerium har med 10 millioner dollars iværksat et "demokratiprojekt for irakiske kvinder", hvis formål er at træne de irakiske kvinders demokratiske færdigheder forud for det kommende valg (30. januar 2005, o.a.). Paula Dobriansky, USA's viceminister for globale anliggender, erklærede:

"Vi vil give irakiske kvinder de redskaber, informationer og erfaringer, der skal til for at opstille til valget og kræve fair behandling."

Det blev naturligvis ikke nævnt, at pengene hovedsageligt vil gå til organisationer, der er nært tilknyttet den amerikanske regering, såsom Independent Women's Forum (IWF, Uafhængige Kvinders Forum, o.a.), som er stiftet af Dick Cheney's kone, Lynn.

Af alle de fejltagelser, som den amerikanske regering har begået i Irak, er den største dens manglende forståelse af irakerne, specielt kvinderne. Hovedmisforståelsen er at betragte irakiske kvinder som tavse, magtesløse ofre i et mandskontrolleret samfund, der desperat har brug for "befrielse". Dette image passer bekvemt ind i det store billede af irakerne som værende passive ofre, der ville hilse besættelsen af deres land velkommen.

Virkeligheden er anderledes. Irakiske kvinder var aktivt involveret i det offentlige liv i det osmanniske rige. I 1899 oprettedes de første pigeskoler, og i 1924 kom de første kvindeorganisationer. I 1937 blev der udgivet fire forskellige kvindeblade i Bagdad.

Haifa Zangana (f. 1950) er irakisk forfatter, datter af en arabisk kvinde og en kurdisk mand, opvokset i Bagdad og i starten af 1970'erne fængslet af Baath-styret for sit medlemskab af Iraks Kommunistiske Parti-Central Ledelse (Al-Markaziya), der i modsætning til det pro-sovjetiske Iraks Kommunistiske Parti, som i dag sidder med i den amerikansk indsatte marionetregering, ikke samarbejdede med Baath-partiet op gennem 1970'erne. Hun kom i 1976 til Storbritannien, hvor hun stadig bor. Hun er blandt andet aktiv i Irakiske Demokrater mod Besættelsen (IDAO).

Kvinder var involveret i revolutionen mod den britiske besættelse i 1920 – også på slagmarken. I 1950'erne etablerede de politiske partier kvindeorganisationer. Alt dette afspejlede det samme princip: Ved at kæmpe side om side med mændene frigjorde kvinderne også sig selv. Dette blev bekræftet efter revolutionen i 1958, der gjorde en ende på det britisk indsatte monarki. I løbet af to år opnåede kvindeorganisationerne det, som 30 års britisk besættelse ikke havde kunnet give dem: retlig ligestilling.

Denne proces fik i 1993 UNICEF til at rapportere:

"Sjældent nyder kvinder i den arabiske verden så megen magt, som de gør i Irak ... mænd og kvinder har ret til samme løn for samme arbejde. En kvindes indkomst anerkendes som uafhængig af mandens. I 1974 blev uddannelse gjort gratis på alle niveauer, og i 1979 indførtes der obligatorisk skolegang for alle piger og drenge under 12 år."

I starten af 1990'erne havde Irak en af de laveste rater af analfabetisme i hele den arabiske verden. Der var flere kvinder på magtfulde poster end i næsten alle andre mellemøstlige lande.

Tragedien bestod i, at kvinderne levede under Saddams undertrykkende regime. Det er rigtigt, at kvinder besad høje politiske poster, men disse kvinder gjorde intet for at protestere mod de uretfærdigheder, der blev begået mod deres medsøstre, som var imod regimet.

Det samme sker nu i det "nye, demokratiske Irak". Efter "befrielsen" forkyndte Bush og Blair kvindens fremgang som essensen i deres vision for Irak. I Det Hvide Hus reciterede håndplukkede irakiske kvinder desperat de nødvendige prædikener for at retfærdiggøre invasionen af Irak. I juni blev den såkaldte suverænitet givet til en amerikansk udpeget midlertidig irakisk regering, hvori der findes seks kvindelige ministre. De blev ikke valgt af det irakiske folk.

Under Iyad Allawis regime har de "multinationale styrker" fortsat straffrihed. Kløften mellem de kvindelige medlemmer af Allawis regime og flertallet af irakiske kvinder bliver større og større dag for dag. Mens regeringens ministre og USA's og Storbritanniens ambassader befinder sig i den stærkt bevogtede grønne zone (besættelsesmagtens hovedkvarter i Bagdad, o.a.), bliver irakerne nægtet en så grundlæggende rettighed som at kunne gå sikkert i deres gader. På gaderne står der med henvisning til de amerikanske tanks:

"Hvis du går forbi konvojen, vil du blive slået ihjel."

Manglen på sikkerhed og frygten for at blive kidnappet har gjort de irakiske kvinder til fanger i deres egne hjem. De er vidne til, at deres land røves af Haliburton, Bechtel, amerikanske ngo'er, missionærer, lejesoldater og lokale underleverandører, mens de selv nægtes rent vand og elektricitet. I oliens land må de stå i kø i fem timer om dagen for at få fat i petroleum eller benzin. Antallet af akut underernærede børn er fordoblet. Arbejdsløsheden på 70 procent forværrer fattigdommen, prostitutionen, skjulte aborter og æresdrab. Korruption og nepotisme er omfattende i den midlertidige regering. Indenrigsminister Al-Naqib har indrømmet, at han har udpeget 49 familiedlemmer til høje stillinger, men kun fordi de var kvalificerede.

Mordene på akademikere, journalister og videnskabsfolk er ikke gået kvinderne ram forbi. Liqa Abdul Razaq, en nyhedsoplæser på tv-stationen Al-Sharqiyya, blev skudt, mens hun bar sit to måneder gamle spædbarn. Layla al-Saad, dekan ved det juridiske fakultet på Mosul Universitet, blev slagtet i sit hus.

Tavsheden fra Allawi-regimets "feminister" er øredøvende. Deres medsøstres lidelser i de byer, der bliver overstrøet med napalm-, fosfor- og klyngebomber af amerikanske jagerfly, og omkring 100.000 civile irakeres død – halvdelen af dem kvinder og børn – bliver mødt med retorik om forberedelser til demokrati.

Tony Blair erkendte i går i Bagdad, at volden vil fortsætte såvel før som efter valget i januar, men han tilføjede:

"På den anden side vil vi få et meget klart udtryk for den demokratiske vilje."

Ved han ikke, at "demokrati" er, hvad de irakiske kvinder i dag bruger til at skræmme deres uartige børn med ved at råbe:

"Stille, eller jeg kalder på demokratiet!"

Oversat af Rina Dhahir
for Komiteen for et Frit Irak
fra "Quiet, or I'll call democracy",
The Guardian, 22. december 2004

Thomas Koppel om dansk Kulturkanon

En journalist fra Berlingske Tidende har spurgt musikeren og komponisten Thomas Koppel (Savage Rose), om hvad han siger til Brian Mikkelsens "kultur-kanon", hvor en hel serie særlige ekspertudvalg skal sammensætte en liste over den bedste danske kultur til en såkaldt "kultur-kanon".

Avisens spørgsmål og Thomas Koppels svar er her gengivet efter Savage Rose's hjemmeside:

- *Hvad ville du sige til, hvis et af jeres værker blev udvalgt til den nationale kultur-kanon over de største nationale kultur-ikoner gennem tiden?*

- Jeg vil slet ikke foretage mig noget som helst med den regering. Brian & Co. er i færd med at prøve at bortlede opmærksomheden fra, at de overhovedet ingen kultur har. Anders Foghs operahelte hos A.P. Møller fragter Donald "Duck" Rumsfelds kanoner og papkalkuner ud til en fup-krig mod et fremmed folk, der var så uheldige at bo oven på et oliefelt. Anders leger selv operette-Napoleon.

- *Skal nulevende kunstnere efter din mening have lov til at sige nej til at lade deres værker komme på de nationale kanon-lister?*

- Kulturkanon? Kanoner smadrer kultur og mennesker.

- *Lars von Trier har sagt, at han helst vil være fri for at komme på kanon-listen, hvad synes du om den udmelding?*

- Kanonlister, terrorlister, jeg synes den kulturbærende del af den danske befolkning – her tænker jeg især på kassedamer, skraldemænd, stilladsarbejdere, skoleelever og harmonikavirtuoser – snart skulle hjælpe Anders And & Co. med at liste af. Efter Fogh-regeringens hærgen ses Danmark rundt om i verden ikke længere som en kulturnation, men som en krakelerende fuppræsidents ikke særlig vellugtende kattebakke.

- Jeg længes efter det rigtige Danmark, der dufter af verdens rødeste jordbær og folkelig, frygtløs, livsnær inspiration. Det Danmark, der er H.C. Andersen, Jeppe Aakjær og Carl Nielsen værdigt.

Stalins 125-års dag fejret

J. V. Stalin er stadig elsket i Georgien og Rusland. 125-årsdagen for hans fødsel 21. december 1879 blev fejret i hovedstaden Tbilisi og i mange andre byer i de to lande.

"Chauvinisme og krigsforberedelser som hovedelementer i udenrigspolitikken, svinebinding af arbejderklassen og terror som et nødvendigt indrepolitisk middel til at styrke de kommende krigsfronters bagland, det er de ting, som beskæftiger vor tids imperialistiske politikere"

Fra Stalins beretning til SUKP(b)'s 17. kongres 1934

Islamofobi som "progressivt" forsvar for imperialismen

Af Carsten Kofoed

Modkraft.dk 'har en ambition om at være venstrefløjens og de progressive bevægelser uafhængige internet-portal'. Men den er ikke uafhængig af en smitsom virus, kaldet islamofobi.

Er solidaritet med de undertrykte og ofrene for imperialistisk aggression ikke en selvfølge for folk, der kalder sig selv progressive og venstreorienterede? Det burde det være. Men det er det åbenbart ikke, hvis man er redaktion på internetportalen Modkraft (www.modkraft.dk), der blandt andet fungerer som et af "mødestederne" for den progressive offentlighed i Danmark.

Formålet med denne artikel er at påvise og kommentere disse konkrete udslag af islamofobi – fordomme over for og had rettet mod islam og muslimer – hos erklærede progressive i Danmark. Det kan nemlig konstateres, at islamofobien har fået tag i dele af den danske venstrefløj, ikke mindst i forhold til Irak, hvor den spiller en yderst negativ rolle med hensyn til solidariteten med det irakiske folks befrielseskamp. Det er blandt andet derfor, at jeg som aktiv i Komiteen for et Frit Irak finder det relevant at beskæftige mig med nogle af dens udtryksformer. Eksemplet med Modkraft tjener som illustration til dette.

Fra starten skal det slås fast, at islamofobi, som særligt efter den 11. september 2001 har fået vind i sejlene i den vestlige verden, udgør en hovedbestanddel af den vestlige imperialismes ideologiske forsvar for dens oliekrige mod de overvejende muslimske folk i Mellemøsten. Dens apologeter spænder vidt, fra de åbne racister og islamhadere i Dansk Folkeparti til kræfter i og omkring Enhedslisten, som bekæmper "fundamentalisme", altså kun den islamiske, sammen med kristne fundamentalister, de regerende krigsforbryderpartier og alskens racister, som det med

al ønskelig tydelighed sås ved demonstrationen mod det islamiske Hizb ut-Tahrir i København i maj. Senest har Enhedslisten bekræftet denne kedelige tendens ved at udtrykke støtte til afskaffelsen af blasfemi-paragraffen, som ifølge Henning Koch, professor i stats- og forfatningsret ved Københavns Universitet, vil legalisere islamofobi og åbne for en kloak. (1)

Danske "progressive" håner ofre for imperialistisk aggression

For at undgå nogen form for misforståelse vil jeg gerne understrege, at Modkraft selvfølgelig er i deres gode ret til suverænt at bestemme, hvad der skal bringes på deres hjemmeside. Min kritik af Modkraft går alene på, at deres erklærede "ambition om at være venstrefløjens og de progressive bevægelser uafhængige internet-portal" (2) står i skærende kontrast til det faktum, at redaktionen nægter muslimske ofre for imperialistisk aggression i Irak at komme til orde.

To gange inden for kort tid har Komiteen for et Frit Irak, som har udført et vedholdende oplysningsarbejde omkring besættelsen af Irak og givet den af de imperialistiske massemedier voldsomt dæmoniserede irakiske modstand en stemme i Danmark, forsøgt at offentliggøre relevante udtalelser fra den irakiske modstand på Modkraft, udtalelser, som efterfølgende er blevet afvist med ganske opsigtsvækkende begrundelser.

Første gang var den 10. november (3). Udtalelsen var et opråb fra Mujahidinernes Råd i Falluja (4), Fallujas bystyre, som består af fremtrædende stammeledere, modstandsfolk og sunnimuslimske præster i Falluja og her

fungerede som myndighed indtil massakren på byen, der startede i november og stadig foregår. Men stemmen fra repræsentanten for den befolkning, som USA var og fortsat er i færd med at massakrere, var ikke noget, som Modkrafts redaktion ønskede at give videre til den progressive offentlighed. Forklaringen kom i form af dette korte, arrogante "svar" fra Martin Lindblom på vegne af Modkrafts redaktion:

"Fordi indlægget er et religiøst opråb. Den slags gider vi sgu ikke viderebringe!" (5)

Det var med andre ord beskeden til Fallujas indbyggere, mens USA smed napalmbomber ned over dem, myrdede dem i gaderne og i deres hjem, ja, selv mens de sårede lå i moskeerne. Rystende.

Om opråbet fra Fallujas bystyre er der at sige, at det henvender sig til det irakiske folk og dets modstand og indledes med et par linjer fra Koranen. Men er det nu så mærkeligt i et land, hvor ikke bare mere end 95 procent af befolkningen er muslimer, men hvor også deres fælles religion er blevet den identitet, der kan samle millioner af irakere bag modstandsbevægelsen imod en teknologisk overlegen og fascistisk besættelsesmagt, som har taget alt fra irakerne undtagen religionen, sproget og deres arabisk-islamiske kultur? Man skal være komplet ignorant eller islamofob for ikke at kunne se det logiske i det.

Den 16. december var den så gal igen. En fem minutters modstandsvideo, hvori der gives en indtrængende antiimperialistisk tale med en hilsen og tak til fredsbevægelsen i verden, en opfordring om at støtte modstandsbevægelsen samt en appel til de amerikanske soldater om at desertere med irakernes hjælp (6), en tale uden noget som helst religiøst sprogbrug, afvises af

Enhedslisten og SF til demonstration sammen med DF, VU og andre islamofobere. 9. maj 2004

Modkraft, fordi den kommer fra nogen, som kalder sig Iraks Islamiske Hær for Hellig Krig (7). For Modkraft er det åbenbart det ydre – hvem der siger ordene – og ikke indholdet, som betyder noget. Det er en tankegang, der er karakteristisk for overbeviste racister og ikke for venstreorienterede.

Begge censurhandlinger strider imod Modkrafts egne debatregler, som siger, at debatten på Modkraft er ”åben for alle holdninger, der ikke har nedsættende eller ringeagtende indhold af racistisk, sexistisk o.l. karakter.” (8)

En religiøst begrundet afvisning holder altså ikke – hvis Modkraft skal følge deres egne regler. Til gengæld viser den, at for Modkraft er udsettelsen af alt, hvad der bare ser ud som muslimsk, vigtigere end at overholde egne regler, hvilket igen siger noget om deres svære grad af islamofobi. I forlængelse af det kan man så også konstatere, at når Modkraft alligevel har offentliggjort visse af Komiteen for et Frit Iraks oversatte udtalelser fra den irakiske modstand, så kan det kun skyldes, at redaktionen ikke har kunnet finde noget ”islamisk” at hænge sin censur op på.

Men skulle man følge Modkrafts absurde religionsargument, så ville en udtalelse fra vores overvejende muslimske medborgere i Mjølnerparken på Nørrebro efter en racistisk mordbrand mod dem heller ikke kunne bringes på Modkraft, hvis den indeholdt noget med ”Allah” eller kom fra en imam. ”Religiøs propaganda” ville Modkrafts redaktion øjeblikkeligt skræppe og

smide de muslimske ofres ord i makulaturen, mens de selv ville slå sig for brystet som ”progressive”.

Islamofobi – en reaktionær, racistisk pest, der tjener imperialismen

Med ovenstående eksempler fra ”Danmarks progressive portal” har jeg forsøgt at vise, at islamofobi ikke bare findes i Dansk Folkeparti, men desværre også hos visse dele af den danske venstrefløj, for hvem hadet til islam er betydeligt stærkere end hadet til og kampen mod verdens største fjende af folkene, af socialisme og alt progressivt: imperialismen med et ekstremt aggressivt og på grænsen til fascistisk USA i spidsen.

En ting er, at Modkrafts redaktion ikke kan se noget progressivt i de voldsomme slag, som den irakiske modstand – så broget, som den nu engang er – tilføjer de amerikanske imperialister (9), at Modkraft ikke kan fatte, at den irakiske modstand er en enorm støtte for eksempelvis det revolutionære Cuba, det boliviariske Venezuela, den colombianske guerilla og alle de andre revolutionære processer rundt omkring i verden.

Men når danske skrivebordsvenstrefløjsere, tilbagelænet i deres magelige lænestole her i det imperialistiske Danmark, i de progressives navn håner og spytter på dem, som i Irak med livet som indsats kæmper for at befri deres eget land fra en torturerende og morderisk besættelsesmagt og til gavn for alle

verdens folk konkret bekæmper klodens største terrorist, folkemorder og undertrykker, den amerikanske imperialism, så er bageret fyldt for mit vedkommende.

Som dansk fredsaktivist, antiimperialist og tilhænger af et socialistisk Danmark må jeg konstatere, at på de virkeligt afgørende spørgsmål her i verden har jeg politisk langt mere til fælles med de irakiske modstandsfolk, som jeg takker, beundrer og støtter i deres befrielseskamp, uanset hvad de end kalder sig, end med såkaldt progressive som dem på Modkrafts redaktion.

Som Che Guevara sagde i sit opråb til verdens folk, et kald, der offentliggjordes i 1967 under titlen ”Skab to, tre, mange Vietnam”:

”Alle vores handlinger er et kampråb mod imperialismen og en opfordring til enhed mellem folkene imod menneskehedens store fjende: USA.”

Che Guevaras ord gælder i dag mere end nogensinde. Irakerne har gjort, som den argentinske revolutionshelt opfordrede til. De har skabt et nyt Vietnam for USA.

I kampen mod imperialismen er der ikke plads til islamofobi og lignende reaktionære strømninger, der netop svækker enheden mellem folkene, mellem alle, der konkret bekæmper imperialismen med USA i spidsen. Islamofobien må afsløres, bekæmpes og udryddes.

Carsten Kofoed er bestyrelsesmedlem i Komiteen for et Frit Irak

Noter:

1. Professor: Hvis blasfemi-paragraffen afskaffes, vil islamofobi være legalt (Berlingske Tidende, 14. december 2004)
2. Velkommen til Modkraft.dk, <http://www.modkraft.dk/om.php?side=velkommen>
3. Indlæg fra modstanden i Falluja ikke på Modkraft, hvorfor?, (Modkraft.dk, 11. november 2004), <http://www.modkraft.dk/phorum/read.php?f=1&i=1598&t=1598>
4. Opråb fra Mujahidinernes Råd i Falluja, (Fritirak.dk, 10. november 2004) <http://www.fritirak.dk/artikler/synspunkt/2004/1111-opraab-mujahidin-falluja.htm>
5. Re: Indlæg fra modstanden i Falluja ikke på Modkraft, hvorfor?, (Modkraft.dk, 11. november 2004), <http://www.modkraft.dk/phorum/read.php?f=1&i=1599&t=1598>
6. Opråb til verdens folk fra den irakiske modstand, (Fritirak.dk, 10. december 2004) <http://www.fritirak.dk/artikler/synspunkt/2004/1216-transskription-modstandsvideo.htm>
7. Det er smidt ud!, (Modkraft.dk, 16. december 2004) <http://www.modkraft.dk/phorum/read.php?f=1&i=1626&t=1625>
8. Velkommen til Modkraft Phorum, (Modkraft.dk, 8. august 2002) <http://www.modkraft.dk/om.php?side=debat>
9. Re: Det er smidt ud!, (Modkraft.dk, 17. december 2004) <http://www.modkraft.dk/phorum/read.php?f=1&i=1628&t=1625>

Røde Hænder: Protestaktion mod det danske konsulat i Norrköping

Blodige hænder i protest mod den danske regerings racistiske flygtningepolitik

Nytårsnat gennemførte Antifascistisk Aktion en protestaktion mod det danske konsulat i Norrköping. Et banner med teksten DANMARK STYRS AV RASISTER sattes op uden for konsulatet, og røde håndaftryk blev afsat for at symbolisere, at den danske regering gennem sin groft racistiske flygtningepolitik har blod på hænderne. En plakat med en forklaring på aktionen blev også fæstnet til facaden på konsulatet. Vi i Antifascistisk Aktion Norrköping vil vise vor afsky mod den danske stats

ningepolitikken ændret fra at være restriktiv til strengt udelukkende. År 2002 gav man 2.500 flygtninge asyl. I 2003 sank dette tal til 770, og de ti første måneder sidste år var det så få som 167 personer, som fik opholdstilladelse. Derudover har Danmark også taget imod 500 kvoteflygtninge, som man er tildelt af FN. Et eksempel på regeringens racisme er de hårde ægteskabslove, som har gjort det næsten umuligt for par med en dansker, som gifter sig med en person, som ikke er EU-medborger, at

kunne bo i Danmark. De danske love er i dag sandsynligvis verdens hårdeste og har ført til, at cirka 3.000 såkaldte kærlighedsflygtninge har været tvunget til at bosætte sig i Sverige.

Antifascistisk Aktion mener på ingen måde, at den svenske flygtningepolitik er særlig forbilledlig, og vi beskylder også den svenske regering for at være racister. Der findes alligevel grader i helvede, og vi mener, at den danske flygtningepolitik befinder sig et stykke længere nede på den skala end den svenske.

Lad os hæve vores røst mod den inhumane flygtningepolitik, som ruinerer liv. Lad os rejse os til forsvar for vores søstre og brødre. Lad ikke svenske og danske myndigheder bygge mure mod flygtninge.

KÄRLEK & STYRKA

Antifascistisk Aktion Norrköping

afa-norrkoping@antifa.se
www.antifa.se

Holger

Formand, Socialdemokratisk Folkeparti,
fik sin vilje,

- og nu siger partiet ja til EU's kommende forfatning, - grundlov,
- denne, der underlægger Danmarks endelige skæbne og rest af selvstændighed under monopolernes pengegrise,
- og da Holger har orienteret sig mere og mere i denne retning, - og ved fremtoningen i de kongeliges rækker,
- har han herved kastet masken,
- og reduceret sig til ægte socialdemokrat, - som disse af borgerskabets utallige Judas'er

Fredsaktivist på fri fod:
**Ulla Røder om
fredskampen i 2005**

Fredagscafé
Fredag d. 7. januar kl. 16

Oktober Bogcafé og Galleri
Egilsgade 24, Islands Brygge
Alle er velkomne

NB

Rejsebrev julen 2004

Bunkerne hober sig op, mail-boksen er fyldt, mødekalenderen ligeså. Det er på tide at stoppe op og få regenereret de små grå og dermed kreativiteten.

Den 24. december om morgenen flyver vi til Lissabon. Byen på de syv høje, hvor alle har god tid. Mobilen er slukket for andet end livsvigtige beskeder.

De første mange timer i sveder vi bravt, mens vi travler op og ned i Alfama, den ældste bydel under borgen São Jorge, og leder efter et logi. Her er meget forfaldent og ingen julepynt og kun én Pensão uden ledige værelser. I midtbyen ligger de til gengæld tæt.

Befriet for rygsækkene ser vi os omkring: Hvor blev for resten julepynten af? Efterhånden får jeg øje på julemændene, der kravler op ad bygningerne, neonskiltene med Boa Festas, lysguirlanderne i handelsgaderne og krybbeopstillingerne på torvene. Ingen nisser og ingen gran.

Om aftenen er der ret lukket, kun nogen få indiske og kinesiske restauranter har åbent, og det nattelev, de snakke om på den portugisiske turistinformation i København, ser vi ikke noget til. Heller ikke de følgende dage er der meget liv i andet end et par turister.

Byen virker mere forfalden, end sidst jeg var her i foråret '98, med mange huse, der blot står og forfalder, og mange småbutikker ved siden af de dyre tøjforretninger, men kun ganske

lidt nybyggeri og istandsættelse. Her er mange afrikanere, de virker integrerede, men ingen med muslimske tørklæder og ingen butikker, der ligner vores indvandrerbutikker i København. På gaderne ligger mange steder hjemløse og sover.

Længere sydpå ligger Troja, et turistskyskraberprojekt ved hvide sandstrande. Kun to er beboet, nogen er ikke engang færdigbyggede. Det ligner spørgeshuse. På halvøen syd for floden Tejo, hvor den nye jernbane og motorvej går sydpå over 25. april-broen, findes nybyggerierne og industriområderne.

På mange områder ser det ud, som om den teknologiske udvikling er langt bagud. Pc-butikker og internetcaféer ser vi ikke meget til, og telefonboksene bruges stadig meget. Til gengæld er endagskortene til busserne med chip, og i mange restauranter bruges touchskærme af tjenerne. Overalt kører fjernsynet i caféer og restauranter, og katastrofen i Asien optager det meste af tiden i nyhedsudsendelserne.

Nytårsaften bor vi på et værelse, der vender ud til Praça do Figueira, en stor, åben plads, der ligger midt i byen, tæt ved alting. Vi står ligesom de andre i kø for at få et bord på en restaurant, men bortset fra travlheden er her fredeligt. De lukker, da vi er færdige med at spise. På en gågade sidder en dygtig guitar-spiller, og en forbipasserende

ældre mand begynder at synge fado, men ellers er der ikke nogen musik udendørs, trods 13-14 graders varme.

Ved 22-23-tiden strømmer vi sammen med alle de andre ned ad 'strøget' til Praça do Comércio, den store centrale plads ved havnen med et kæmpe lysjuletræ i midten omgivet af laserlys. Der er stillet en stor scene op, og en kendt portugisisk pop-rock-sanger synger, mange synger med. Pladsen er propfyldt. Fra scenen tælles ned til kl. 00, champagnepropperne springer rundt om os, og så starter et fantastisk fyrværkeri hele vejen rundt om pladsen. Det er meget flot, koreograferet til musikken og varer længe. Bagefter mere musik. Vi tager en fadøl og dasker hjemad sammen med alle de andre. Der er intet privat fyrværkeri og kun nogen få fulde folk. Nattesøvnen bliver heller ikke forstyrret af andet end fejmaskinerne.

Alt i alt en god start på et nyt år.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK København

Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn Skibhusvej 100

5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:

Hverdag 12-17.30

Oktober - Århus Ny Munkegade 88 kld.

8000 Århus C
86 18 40 06

Åbningstid:

Man, ons, fre 14-17.00

Valgtrommer med hul lyd

Nytårstalerne er afleveret – med Guds og Anders Foghs vilje. Fogh kunne pas-sende drukne sin egen tale i en rør-strømsk medfølelse for alle dræbte og lidende i forbindelse med tsunamien ulyksaligheder. Enhver politisk forvalter af vor tids kapitalistiske styrer ved, at der kan slås politisk mønt på naturkatas-trofer. De fremtræder *næsten* som reelle mennesker, når de fraviger deres sæd-vanlige ævl om løfter om dette og hint og i stedet blot spiller omsorgsfulde.

Med henblik på det forventede, snar-ligt kommende folketingsvalg, kom tsu-namien også *lige til lejligheden*, om man så må sige. Irak-krigens fokus kan træk-kes ud af de største overskrifter i op til flere uger. Yderst belejligt for en krigs-forbryderregering, der planlægger afhol-delse af valg inden for fire til fem uger.

Ret beset er det faktisk også belejligt for den såkaldt alternative regeringsop-position, der netop har stemt for en for-længelse af de danske troppers tilstedeværelse. I det hele taget kan man kon-statere, at det er yderst vanskeligt at finde de helt store graverende forskelle på den siddende regering og dets parla-mentariske alternativ.

Hver især forsøger de at fremmane, hvor dårligt det står til med modpartens opbakning. Socialdemokraterne har travlt med at offentliggøre statistikker, der viser, at Venstre er ramt af medlemsflugt: Mere end 9.000 har forladt partiet siden 1999, hvoraf de 6.000 er forduftet, efter at Fogh blev statsminis-ter i november 2001. På den anden side kan Socialdemokraterne dårligt prale af deres årtier lange medlemsflugt, og som Venstre peger på, så udtrykker opinionsmålingerne, at Socialdemokra-terne er ramt af en stemmeflugt.

Lad os nu ile med at fastslå, at VK-regeringen – med dets støtteparti – er den sorteste, der er set i de sidste i hvert fald seks årtier i dansk politisk historie.

De socialdemokratiske stemmer skal fiskes blandt ungdommen og de udstødte samt naturligvis blandt de mange, der solidariserer sig med disse grupper.

Soc.dem. kan blot ikke løbe fra den kendsgerning, at de har bakket regeringen op i dens politik.

Faglig kommentar

Det er blot så beskæmmende, at det dårligt nok er til at få øje på nogen brudflader i deres politik – og det er på trods af, at valgkampen er i fuld gang.

Lad os nu tage de faglige problemer, eller som det hedder på Christiansborg: det beskæftigelsesmæssige og arbejds-markedspolitiske område. Efterhånden som det blev mere og mere klart, at val-get rykkede helt ind under huden på partiernes kampagneudvalg, så fik par-terne travlt med at *forsøge* at skabe sig en selvstændig profil:

Socialdemokraterne kritiserer rege-ringen for forligsbrud og misbrug af den i efteråret 2002 meget bredt vedtag-ne (med Soc.dem.s stemmer) arbejds-markedsreform *Flere i arbejde!* Sub-stansen er, at forliget åbnede en motor-vej for tvangsaktivering af de udstødte, der via kommunernes aktiveringsfa-brikker udfører gratis arbejde for priva-te virksomheder landet over. Efter næs-ten 2½ års ydmygelse og underbetaling af tusinder af udstødte finder Socialde-mokraterne, at tiden er inde til at kriti-sere regeringen for forligsbrud.

Soc.dem. har annonceret, at de – såfremt de kommer til magten – frem-sætter forslag til en ny arbejdsmarkeds-

reform, hvis indhold de i øvrigt ikke for-øjeblikket vil beskrive nærmere.

Socialdemokraterne har også afgivet deres andet arbejdsmarkedspolitiske nytårsløfte: De vil redde skolepraktik-ordningen, som Ulla Tørnæs har slagtet, hvilket rammer tusinder af unge, der så ikke opnår en faglig uddannelse. Ven-streministeren har gennem det sidste halve år forsøgt at få private firmaer til at oprette regulære lærlingepladser.

På trods af, at arbejdsgiverne til dag-lig vræler over flaskehalsproblemer og mangel på udlært arbejdskraft, så har de imidlertid ikke fundet, at de burde komme deres minister til hjælp. Social-demokraternes medicin er – finansieret af arbejderklassens skattekroner – at belønne arbejdsgivere, der opretter lær-lingepladser.

Med andre ord: De socialdemokratis-ke stemmer skal fiskes blandt ungdom-men og de udstødte samt naturligvis blandt de mange, der solidariserer sig med disse grupper. Soc.dem. kan blot ikke løbe fra den kendsgerning, at de har bakket regeringen op i dens politik.

Nøjagtig det samme kan vi konstatere, når det gælder toppen af den etablerede fagbevægelse: Den har været præget af en larmende tavshed, når Socialdemo-kraterne satte deres håndaftryk på eksempelvis arbejdsmarkedsreformen *Flere i arbejde*.

Desværre kan vi fastslå, at initiativet Fagligt Ansvar, der få måneder efter Foghs tiltrædelse erklærede, at de ville vælte Fogh med baggrund i arbejds-pladsernes aktiviteter, i dag er sygnet hen til at være en forlænget arm for Socialdemokraternes valgkampagne for en ny socialdemokratisk ledet regering.

I denne situation må arbejderklas-sens stemme finde mæle på fabrikker og i gaderne, hvor udstødte såvel som arbejdende kan samles om kravene til en fremtid, der afspejler den respekt, vi har krav på.